

VLAAMSERAAD

ZITTING 1982- 1983

Nr. 2

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

16 NOVEMBER 1982

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid	23
K. Poma, Vice-voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur	24
M. Galle, Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden . . .	28
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud	28
R. De Wulf, Gemeenschapsminister van gezondheidsbeleid	32
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs	33
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)	
R. De Wulf, Gemeenschapsminister van gezondheidsbeleid	40
II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)	
K. Poma, Vice-voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur	41
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs	44
III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)	
Mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg .	47

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)

G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 1
van 22 oktober 1982
van de heer D. VERVAET

NV- VTR te Machelen — Faling

Als antwoord op mijn parlementaire vraag nr. 47 van 18 mei 1982, in verband met het VTR bedrijf te Machelen, liet u mij weten dat de Gewestelijke Investeringsmaatschappij voor Vlaanderen (GIMV) opdracht heeft gekregen om privé-investeerders op te sporen met wie een nieuw initiatief uit VTR kan worden opgebouwd. De Vlaamse Executieve heeft zich voorgenomen om — binnen de normen, vastgesteld na overleg met het Vlaams Economisch en Sociaal Overlegcomité, in de beleidsnota ter zake — tot een overname bij te dragen. Deze nota stelt dat overheidssteun wordt afhankelijk gemaakt van een uitvoerbaar saneringsplan dat de economische leefbaarheid van het bedrijf aantoonst.

De interpellatie van 28 juni 1982, van collega Vanderheyden alsook mijn aansluiting hierop toonde aan dat aan deze voorwaarde werd voldaan, wat de pletterij betreft.

In uw antwoord sprak u zich zeer pessimistisch uit. U beweerde echter dat de GIMV haar inspanningen verder zet met inbegrip van een onderzoek naar de leefbaarheid van een overheidsinitiatief in deze sector. Er wordt ook verwezen naar een bepaald buitenlands bedrijf.

Onlangs vernam ik dat de Vlaamse regering opdracht gaf aan de studiegroep Bekaert-Stanwick een nieuw marktonderzoek uit te voeren waarbij gezocht zou worden naar nieuwe afzetmogelijkheden.

Graag vernam ik van de geachte Voorzitter of hij nog niet in staat is duidelijkheid te scheppen in deze situatie.

Vijf maanden bezetting van de VTR door de arbeiders en vijf maanden studiewerk over de VTR door de Vlaamse Executieve : „de deux choses l'une” : ik weet aan wie ik de ereprijs voor de grootste inspanning zou geven.

Antwoord

De Vlaamse Regering heeft op 13 oktober 1982 inderdaad beslist om de studiegroep Bekaert-Stanwick te belasten niet enkel met een marktonderzoek maar ook met een studie van de rentabiliteit van de „goede” VTR-producten.

Deze studie zal enige tijd in beslag nemen en vóór het neerleggen van de besluiten is het niet zinnig reeds opties te nemen.

Dit neemt niet weg dat de GIMV bovendien de opdracht kreeg haar inspanning tot het vinden van eventuele privé-overnemers verder te zetten. Tot op heden heeft dit geleid tot besprekingen met een mogelijke kandidaat om uit de schroevenafdeling een initiatief op te starten.

Deze onderhandelingen zijn niet beëindigd en een formeel bod ter zake werd dus nog niet neergelegd bij de curator.

Wat de pletterij betreft, werd vernomen dat bij de curator een bod werd ingediend. Dit bod is in onderzoek. Hieromtrent is het duidelijk te vroeg om hieruit reeds positieve conclusies te trekken.

Vraag nr. 2
van 22 oktober 1982
van de heer D. VERVAET

NV De Moor te Drogenbos — Faling

De Moor nv te Drogenbos, één van de laatste bedrijven in België die draaibanken maakt, is failliet en bezet. Dit faillissement is het gevolg van fraude en wanbeheer, aldus het personeel. De arbeiders die voor 80% de fabriek bezetten eisen het behoud van de tewerkstelling.

Kan de geachte Minister een onderzoek laten uitvoeren naar de leefbaarheid van dit bedrijf?

Kan aan deze nieuwe werklozen hoop gegeven worden op tewerkstelling, door tussenkomst van de Vlaamse Regering, met medewerking van de Gewestelijke Investeringsmaatschappij voor Vlaanderen?

Antwoord

Inzake de NV De Moor te Drogenbos kan ik melden dat bepaalde groepen blijken interesse te tonen om een nieuw industrieel initiatief tot stand te brengen.

In het huidig stadium is het duidelijk te vroeg om hieruit positieve conclusies te trekken. Trouwens tot heden werd nog geen bod bij de curatoren ingediend.

Wat de eventuele tussenkomst van de Vlaamse Regering bij een dergelijk initiatief betreft, wordt het geachte lid verwezen naar de nota van 30 april 1982 over het Gewestelijk Beleid inzake Ondernemingen in Moeilijkheden, die de voorwaarden voor een dergelijke tussenkomst bepaalt.

Vraag nr. 4
van 28 oktober 1982
van de heer F. DEBUSSERE

Verwervingspremieaanvraag — Uitvoering

Bij de verschillende telefonische contacten met uw Ministerie over het uitbetalen van verwervingspremies krijgen we steeds hetzelfde antwoord:

„Er worden geen onderzoeken meer ingesteld daar de onderzoekers BTK'ers zijn ontslagen”.

Bij de vraag of er mensen worden aanvaard in de nabije toekomst krijgen we steeds een ontkennend antwoord.

Mijn vraag is nu:

— Komen er in de nabije toekomst mensen bij, die deze taak zullen vervullen ?

Antwoord

1. Ik heb de eer het geachte lid te vragen kennis te willen nemen van het antwoord dat ik, omtrent dezelfde aangelegenheid, verstrekte op vraag nr 59 van de heer Van Keirsbilck van 17 september jongstleden.
2. Ik moge hier evenwel aan toevoegen dat deze aan gelegenheid, ondanks ons herhaald aandringen in de loop van de maand oktober, zijn beslag nog niet heeft gekregen.

Dientengevolge heeft de Vlaamse Executieve dan ook beslist zelf over te gaan tot de noodzakelijke aanwervingen. Bij deliberatie van 25 oktober jongstleden werden de kredieten vrijgemaakt.

Aan het Bestuur voor de Huisvesting werd opdracht gegeven de wervingsoperaties te starten in samenwerking met het Vast Wervingssecretariaat.

K. POMA VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE EXECUTIEVE GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR

**Vraag nr. 125
(zitting 1981-1982)
van 18 mei 1982
van de heer D. VERVAET**

Staatsdomein te Gaasbeek — Ambt van conservator

Uit de berichten in de pers vernam ik dat de conservator van het Staatsdomein te Gaasbeek werd benoemd tot directeur van de Opera van Vlaanderen.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op volgende vragen.

1. Is het ambt van conservator voor het kasteeldomein te Gaasbeek reeds vacant verklaard of zal de vacature voor dit ambt eerlang opengesteld worden?
2. Zo niet, kan de directeur van de Opera voor Vlaanderen dit ambt nog langer cumuleren met dit van conservator van het Staatsdomein van Gaasbeek?
3. Zo ja, welke criteria worden door de geachte Minister geëist voor de aanwerving van de conservator voor dit domein?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat de betrekking van conservator van het staatsdomein van Gaasbeek nog niet open verklaard

werd sedert de opruststelling van de vroegere titularis op 01.10.1979.

De ambtenaar van de Nederlandse Culturele dienst van waarvan sprake in de vraag van het geachte lid is niet benoemd tot conservator van Gaasbeek, maar neemt wel, in afwachting van de benoeming van een nieuwe conservator aldaar, en alleen ten tijdelijke titel, bepaalde taken van een conservator waar.

Het ligt in mijn bedoeling de functie van conservator eerlang open te verklaren.

De criteria zullen, met de oproep tot de kandidaten, in het Belgisch Staatsblad worden gepubliceerd.

**Vraag nr. 175
(zitting 1981-1982)
van 22 juli 1982
van de heer R. MAES**

BR T-programma „Hier spreekt men Nederlands”

Door de verderfelijke verfransingspolitiek is het Nederlands in Vlaanderen overwoekerd door gallicismen en andere insluipsels. Een ander gevolg van deze politiek is de onvoldoende taalvaardigheid van de Vlamingen, spijs verheugende vooruitgang.

Voorheen heeft de Vlaamse Televisie het uitstekende programma „Hier Spreekt men Nederlands” onder leiding van de betreurde prof. Florquin op het scherm gebracht. Dit populaire programma werd tot nog toe niet vervangen.

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij niet mededelen of niet aan een nieuw, aantrekkelijk programma met taalwenken voor de televisie wordt gedacht, programma dat nog even verantwoord blijft als voordien.

Een dergelijk programma ligt bovendien in het verleden van de Nederlandse Taalunie.

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid moet ik beamen dat het uitstekende TV-programma „Hier spreekt men Nederlands” van wijlen prof. Florquin ongetwijfeld heel veel heeft gedaan voor een veralgemeend gebruik van een verzorgde omgangstaal in Vlaanderen.

Het programma werd na de dood van prof. Florquin evenwel niet vervangen in hoofdzaak omdat er niet onmiddellijk geschikte medewerkers konden gevonden worden.

Er behoort nl. voldoende tijd en energie uitgetrokken te worden om zo een zaak professioneel aan te vatten.

Inmiddels zijn de situatie in Vlaanderen en bij de omroep, alsook de opvatting over taalzuivering en taalverrijking in die zin geëvolueerd, dat meer nadruk is komen te liggen op het goede taalgebruik in alle radio- en TV-programma's, zodat kijkers en luisteraars, mede dank zij deze politiek van de omroep, haast onbewust mondiger zijn geworden en beter vertrouwd met algemeen verzorgd Nederlands.

op het volgen van die politiek wordt met grote zorg toegezien, o.m. door een taalraadsman die de BRT speciaal daartoe aangetrokken heeft.

Vraag nr. 195
(zitting 1981-1982)
van 16 september 1982
van de heer E. BEYSEN

BRT — TV-interview over vervoer van kernafval

In de BRT-TV-nieuwsuitzending van 30 augustus 1982 om 19.45 uur werd een anti-kernenergie militant geïnterviewd in verband met het vervoer van kernafval naar de haven van Zeebrugge.

De geïnterviewde kreeg de gelegenheid te verklaren dat de vervoersvoorschriften van de Staatssecretaris voor Volksgezondheid niet werden nageleefd en dat de „gevaarlijkste vaten niet waren afgedekt”.

Via het Bulletin van Vragen en Antwoorden had ik van de geachte Minister willen vernemen of de journalist die het interview afnam de waarheid van de verklaring controleerde vooraleer deze aan de openbare mening ongenueanceerd door te spelen.

Antwoord

In het TV-nieuws van 30.08.1982 werd een deel van de verklaring van een militant aan zijn sympathisanten uitgezonden. De betrokkene gaf zijn standpunt van zijn organisatie weer. Die mening had nieuws-waarde. Alle elementen van de verklaring konden door de journalist niet systematisch op hun juistheid worden gecontroleerd. Wel heeft de journalist — en dat was ook in het beeld waarneembaar — kunnen vaststellen dat een aantal vaten met afval niet gedekt waren.

Daags *nadien* werd in het nieuws de reactie van Staatssecretaris Aerts op de verklaring van de militant uitgezonden.

In een tijdspanne van 24 u. werden derhalve twee uiteenlopende meningen over hetzelfde probleem correct weergegeven.

Vraag nr. 197
(zitting 1981-1982)
van 16 september 1982
van de heer H. SUYKERBUYK

Rijksschool- en openbare bibliotheken — Samenwerking

Het bibliotheekdecreet voorziet in zijn uitvoering de aanschaf, lastens de gemeenten, van aanzienlijke boekenpakketten.

Anderzijds stel ik vast dat rijksscholen in hun bibliotheek een boekenbezit hebben dat kwantitatief overeenkomt met hetgeen een gemeentelijke bibliotheek bezit.

Een samenwerking zowel op het vlak van uitwisseling- in bruikleen geven, lijkt met voor de hand liggend. is uiteraard kostenbesparend, en zal de bibliotheek-cultuur in geen enkel opzicht aantasten.

Omdat de aangelegenheid ook uw collega van Nationale Opvoeding Coens aangaat, stel ik hem dezelfde vraag.

Antwoord

Het decreet van 19 juni 1978 betreffende het Nederlandstalige openbare bibliotheekwerk voorziet dat elke gemeente van het Nederlandse taalgebied binnen de 3 jaar, dus per 1.1.1982, over een erkende gemeentelijke openbare bibliotheek moet beschikken.

Eén van de erkenningsvoorwaarden is het bezit van een minimum aantal boekbanden. Voor concrete cijfers verwijzen wij naar art. 6 van het KB van 13.9.1979 houdende de voorwaarden tot erkenning door de Staat van de Nederlandstalige openbare bibliotheken. Om deze normen vrij laag te kunnen houden werd, met het oog op de blijvende actualiteit van de collectie, een systeem uitgewerkt waarbij de erkende instellingen gedurende een periode van 10 jaar een minimum jaarlijkse aangroei en een gemiddelde jaarlijkse afvoer van collecties werden opgelegd.

Deze normen liggen internationaal gezien niet hoog. Het tegendeel blijkt als men ze vergelijkt met de door de Unesco gehanteerde „Standards for public libraries” die werden opgesteld door de „International Federation of Library Associations”. Niettegenstaande deze vaststelling werden, inzonderheid onder invloed van de financiële problemen waarmee een aantal gemeenten moeten afrekenen, bij besluit van de Vlaamse Executieve dd. 1 juli 1982 de normen voor aangroei en afvoer van de periode 1982- 1986 met respectievelijk 20 en 30% verminderd. Het is duidelijk dat door deze aanpassing de actualiteit van de collecties zal worden aangetast. Aangezien het hier echter om een tijdelijke maatregel gaat is het effect ervan evenwel relatief.

Naast de openbare bibliotheken zijn er o.m. ook schoolbibliotheken. Zowel kwantitatief als kwalitatief is er echter een hemelsbreed verschil tussen beide instellingen. Een schoolbibliotheek heeft tot doel enerzijds ruimere informatie en documentatie te verstrekken aansluitend met de onderwezen leerstof, anderzijds kennis te maken met het werk van auteurs die representatief zijn voor zowel de taalgemeenschap als de letterkundige periode die aan de orde is in een specifieke reeks lessen. De organisatie en de financiering van de schoolbibliotheek behoort dan ook tot de normale bevoegdheid van de Minister van Onderwijs. In deze context is de organisatie van een schoolbibliotheek als emanatie van een openbare bibliotheek onverantwoord.

Dit alles neemt echter niet weg dat de relatie school -openbare bibliotheek beter kan en moet worden uitgebouwd. In heel wat gemeenten en steden bestaat er een hechte samenwerking. Al te dikwijls hangt dit echter af van personen. Een zekere institutionalisering van een bepaald gedragspatroon zou op dit punt zeker wenselijk zijn.

Wij denken hier aan verplichte initiatielessen over de openbare bibliotheek in samenspraak tussen bibliothecaris en onderwijzer-leraar. Het is immers een nog steeds te veelvuldig voorkomend negatief verschijnsel dat kinderen al te laat de openbare bibliotheek en de enorme mogelijkheden ervan ontdekken.

Vraag nr. 203
(zitting 1981-1982)
van 29 september 1982
van de heer P. VAN GREMBERGEN

Leergang Orthopedisch schoentechnicus bij de INFAC te Brussel — Afschaffing

Leerlingen, patroons en ouders van de cursisten voor orthopedisch schoentechnicus in de INFAC te Brussel uiten gegronde bezwaren tegen de afschaffing van bovenvermelde lessen.

Momenteel volgen zoons van patroons de lessen in Nederland. Degenen die in België blijven werken op leercontract kunnen, nu de cursus afgeschaft is, geen diploma of getuigschrift halen.

Naar verluidt zou de BVOS een speciale V.Z.W. oprichten voor deze opleiding. De cursus zou echter alleen toegankelijk zijn voor 1. zoons van patroons 2. die ouder zijn dan 21 jaar en 3. die hogere middelbare studies voleindigd hebben.

Kan de geachte Minister meedelen.

1. Of er dienaangaande contacten waren met de beroepsverenigingen BVOS en de Belgische Vereniging van Bandagisten en Orthopedisten?
2. Werd het programma van de nieuwe cursus reeds vastgelegd en zo ja, waaruit bestaat het?
3. Werden (zullen) richtlijnen (worden) gegeven aangaande het programma en de toelatingsvoorwaarden?
4. Hoe denkt de geachte Minister toezicht te houden op deze cursussen die van algemeen belang zijn?
5. Meent de geachte Minister niet dat de opleiding voor schoentechnici en voor bandage, orthese en prothese in wetteksten moet worden vastgelegd.

Antwoord

Aansluitend bij zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen :

Vooreerst wens ik toch op te merken dat er nooit sprake is geweest van het afschaffen van deze cursus; integendeel, zoals reeds gemeld in het antwoord op de parlementaire vraag nr. 22 werd voor het schooljaar 1981-1982 door het Centrum voor middenstandsopleiding INFAC de organisatie van een cursus eerste jaar orthopedisch schoentechnicus in de opleiding tot ondernemingshoofd aangevraagd en door de Administratie voor Beroepsopleiding principieel goedgekeurd. Het Centrum heeft echter na vier lesdagen afgezien van het verder organiseren van deze cursus vermits er toen slechts drie reglementaire deelnemers aanwezig waren. Ik meen te weten dat, voor het schooljaar 1982-1983, INFAC de organisatie van een cursus voor dit beroep niet eens principieel heeft aangevraagd bij gebrek aan voldoende gegadigden.

Vervolgens dient te worden onderstreept, in tegenstelling tot wat het geachte lid stelt, dat alle leerlingen die met een erkende leerovereenkomst of leerverbinding worden opgeleid wel degelijk een diploma of getuigschrift kunnen behalen. Dit laatste indien zij namelijk slagen voor het eindexamen waartoe zij in elk geval worden uitgenodigd in het eindjaar van hun

leertijd, ook al hebben zij tijdens de uitvoering van hun overeenkomst geen cursus kunnen volgen, hetzij omdat er voor het betrokken beroep geen cursus werd georganiseerd, hetzij omdat zij wegens bepaalde redenen werden vrijgesteld de lessen te volgen.

Hierna ga ik dan, punt per punt, nader in op de gestelde vragen :

1. De intentie van de BVOS tot het oprichten van een speciale V.Z.W. voor deze opleiding is mij niet bekend. Dienaangaande waren er dan ook geen contacten met voornoemde vereniging of met de Belgische Vereniging van Bandagisten en Orthopedisten. Het oprichten van een speciale V.Z.W. voor deze opleiding lijkt mij trouwens volkomen overbodig vermits er een opleiding voor deze beroepen is voorzien in het stelsel van de Voortdurende Vorming van de Middenstand en dit zowel op het niveau van de leertijd, als op het niveau van de opleiding tot ondernemingshoofd. Het echte probleem is niet te zoeken in de mogelijkheid of het bestaan van een opleiding, maar in het te gering aantal gegadigden om op een financieel verantwoorde wijze een cursus te subsidiëren.
  - 2.3. Er werd bijgevolg ook geen programma voor een nieuwe cursus vastgelegd vermits hiervoor een specifiek programma bestaat zowel in de leertijd, als in de opleiding tot ondernemingshoofd; deze programma's werden trouwens door de bevoegde Minister erkend respectievelijk in 1976 en 1977. Een exemplaar van deze programma's wordt ter informatie rechtstreeks overgemaakt aan het geachte lid. Vermits deze voldoende duidelijk zijn, hoeven hier geen specifieke richtlijnen meer te worden aan toegevoegd. Wat de toelatingsvoorwaarden betreft gelden ook voor deze cursussen de algemene voorwaarden zoals ze reglementair werden bepaald.
  4. Het toezicht en de behandeling van erkende cursussen die worden georganiseerd in het raam van de Voortdurende Vorming van de Middenstand, geschieden op identieke wijze voor alle cursussen in dit stelsel en slaan o.m. op aanvraag, goedkeuring, toelatingsvoorwaarden, betoelaging, enz.
- Indien een vereniging een vorm van privé-onderwijs organiseert, valt dit uiteraard buiten het bestek van ons stelsel, maar deze vereniging moet desgevallend dan ook voor de financiering instaan.
5. De echte betekenis van deze vraag ontgaat mij vermits in ons stelsel de voorwaarden aanwezig zijn om een opleiding mogelijk te maken en vermits de onderscheiden leerprogramma's voor deze beroepen door de bevoegde Minister werden erkend. Deze programma's kunnen en worden overigens steeds aangepast aan de nieuwe behoeften van het betrokken beroep; ten bewijze hiervan de programma's van bandagist, orthesist, prothesist die nog in 1981 door de bevoegde Minister werden erkend.

De grond van de zaak, waarop trouwens ook werd ingehaakt bij het antwoord op de parlementaire vraag nr. 22 is, dat men hier te doen heeft met beroepen waarvoor het aantal gegadigden zeer gering is waardoor, hoewel de mogelijkheid bestaat

om een gestructureerde opleiding te volgen in ons stelsel, het organiseren van de aanvullende cursussen, ook omwille van financiële reden, zeer problematisch is.

Vraag nr. 207
(zitting 1981-1982)
van 8 oktober 1982

van de heer L. KELCHTERMANS

Subsidiëring van de Centra voor middenstandsopleiding — Erkennung van hun cursussen

Uit overwegingen van financiële aard worden thans door uw administratie voor beroepsopleiding een aantal cursussen helemaal geschrapt, anderen erkend, maar niet gesubsidieerd en anderen weer samengevoegd in de Centra voor middenstandsopleiding.

De kleinere centra voelen deze zware beperkingen aan als een eerste stap naar de afbouw van de kleinere entiteiten. Het is niet ongewoon dat hun subsidiëring met 20% vermindert, terwijl de kostencurve erg stijgt. De bezuinigingsbeslissingen treffen de kleinste centra het ergst omdat zij vaak niet aan het aantal leerlingen komen dat vooropgezet is.

Mag ik de geachte Minister vragen:

1. of het niet aangewezen is dat het systeem van subsidiëring van de CMO's zodanig zou aangepast worden dat de kleinere centra leefbaar blijven, zonder dat de totale uitgaven daarvan stijgen. Zijn hiervoor beslissingen in het vooruitzicht;
2. of het niet aangewezen is dat in afwachting van een nieuw onderzoek naar de leefbaarheidsvoorwaarden der kleinere centra, deze een toelage krijgen gewaarborgd zoals het jaar voorheen;
3. welke zijn de maatregelen die de Minister voornemens is te nemen om de middenstandsopleiding ook te waarborgen in de gebieden die niet centraal liggen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen :

Bij de aanvraag om erkenning van de leergangen georganiseerd door de Centra voor voortdurende vorming van de middenstand werd onderscheid gemaakt tussen drie categorieën :

1. leergangen die aan de gestelde normen voldeden werden binnen de begrotingsmogelijkheden erkend met principiële toezegging van toelage;
2. leergangen die aan de gestelde normen voldeden doch de toegewezen begrotingskredieten overstegen werden erkend zonder principiële toezegging van toelage ;
3. leergangen die niet aan de normen voldeden werden niet erkend. Hierbij werd gesuggereerd twee leerjaren van sommige gering bezette leergangen samen te voegen indien het pedagogisch verantwoord was.

Welnu, de erkenningsnormen (toelatingsvoorwaarden leerlingen, minimum aantal leerlingen en splitsingsnormen, aantal cursussen, enz...) zijn bepaald in het

ministerieel besluit van 27 oktober 1978 (gewijzigd), zij gelden voor alle centra zonder onderscheid. De toepassing op zichzelf van deze algemene normen op de verschillende centra kan derhalve geen benadeling inhouden noch van de grote, noch van de kleine centra.

Ingevolge de beschikbare begrotingskredieten diende noodzakelijkerwijze de erkenning van de activiteiten op jaarbasis beperkt te worden hetgeen, algemeen gezien, geen vermindering van de activiteiten oplevert ten opzichte van het vorig schooljaar door de wisselwerking van de prioriteiten zoals die gelegd zijn in het jaarprogramma 1982 (vb. status quo van algemene en beroepskennis leertijd en ondernemersopleiding, vermindering voor taalleergangen (9,5%) en volmaking (6 %), verhoging voor bijscholing (8,8%).

Bovendien besliste ik inmiddels reeds bij nota van 27 september 1982 de principiële belofte van subsidiëring te geven voor de leergangen die werden erkend zonder toezegging van toelage onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat de algemene erkenningsvoorwaarden en de gegevens vermeld op de globale erkenningsaanvragen vervuld worden of zijn.

Het geachte lid wijst zelf het probleem aan van sommige kleine centra waar hij stelt dat zij vaak niet aan het minimum aantal leerlingen komen voor de erkenning van een cursus (12 leerlingen voor algemene kennis, 8 leerlingen voor beroepskennis).

Ik wens te onderstrepen dat het aangehaalde probleem niet elk klein centrum betreft.

In de praktijk is het zo dat bij de beoordeling van de erkenningsaanvragen en afwijkingen de administratie zich zeker niet strenger opstelt tegenover de kleine centra omdat zij zich bewust is van die feitelijke toestand. Niettemin, dient hierbij de vraag gesteld te worden tot waar die houding mag doorgetrokken worden inzake het verlenen van afwijkingen, rekening houdend met het belang van de openbare financiën en de goedgekeurde begrotingskredieten.

Hierna ga ik punt per punt in op de gestelde vragen :

1. Naar mijn oordeel is het niet aangewezen het nu reeds behoorlijk gedifferentieerd subsidiëringssysteem van de centra te wijzigen, daar er geen aanwijsbare elementen zijn dat het stelsel discriminerend zou werken voor de grote of kleine centra. Bovendien wordt nu reeds rekening gehouden met de moeilijkere toestand van kleinere centra op het gebied van aantrekking van deelnemers voor hun activiteiten door de soepeler opstelling inzake toegestane afwijkingen op de normen.

Op te merken valt dat ook inzake gebouwen de kleine centra niet benadeeld worden tegenover de grotere centra : de huur wordt integraal gesubsidieerd; bij verwerving van gebouwen door aankoop of nieuwbouw wordt ten minste 80% van de investering door het Rijk gesubsidieerd. Ten bewijze hiervan de nieuwe gebouwen van kleinere centra die reeds voltooid of nog in aanbouw zijn.

Een verlaging van de huidige normen zou ongetwijfeld tegemoet komen aan het door het geachte lid gestelde probleem, doch dit is niet wenselijk omdat deze normen zeker niet te hoog zijn gesteld

in vergelijking met de andere onderwijsvormen (waar overigens een tendens tot verhoging bestaat) en een verlaging bovendien een meeruitgave zou vereisen waaraan op begrotingsvlak thans niet lijkt te kunnen worden voldaan.

2. Daar de centra niet forfaitair worden gesubsidieerd maar gesubsidieerd worden op grond van de georganiseerde activiteiten, kan hen geen bijkomende toelage worden gegeven binnen de huidige reglementering. Ik wens hier te onderstrepen dat de centra bij gelijkblijvende activiteiten dezelfde toelagen als voorheen zullen ontvangen.

De vraag moet hier natuurlijk gesteld worden of bij vermindering van activiteiten in een bepaalde streek waar een of ander centrum ingeplant is, de subsidiëring moet behouden blijven alleen omwille van het feit van het bestaan van het centrum zelf?

In ieder geval meen ik niet dat een stelsel van intern afwijkende normen naargelang de inplanting in een bepaalde streek moet onderzocht worden.

3. Er wordt gestreefd naar een verantwoorde inplantingspolitiek van de leergangen en activiteiten, verzoenbaar met het bestaan van de centra zoals die in het verleden tot stand zijn gekomen. Dit kan nochtans niet betekenen dat elk centrum de bedoeling mag hebben alle vormen van activiteiten en leergangen te organiseren, daar het beperkt aantal gegadigden (cursisten, KMO's, geringe bezetting of uitoefening van sommige beroepen) dit onmogelijk maakt wil men niet vervallen in een systeem dat erin zou bestaan een vorm van individueel onderwijs met gemeenschapsgelden te gaan subsidiëren.

M. GALLE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 1
van 22 oktober 1982
van mevrouw J. DE LOORE-RAEYMAEKERS

Inlichtingen voor gerechtsdeurwaarders — Gemeentelijke uitreikingsprocedure

Om uit te maken of de door gerechtsdeurwaarders gevraagde inlichtingen vereist zijn in het raam van een burgerlijke of een handelsprocedure dan wel inzake strafrechtspiegeling, of in sociale of fiscale aangelegenheden (kennis waarvan de noodzaak uiteengezet wordt in de omzendbrief 72 1.315/162-610 dd. 7 november 1979 die handelt over een desbetreffende gemeentelijke belasting), moet de vraag persoonlijk en in het bevolkingskantoor geschieden. Alleen op die wijze kan immers de aard van zaken, waarin de aanvragers optreden, nagegaan worden.

Deze handelwijze is voor alle betrokken echter zo tijdrovend en onpraktisch dat „het sop de kool niet waard” lijkt te zijn.

Kan de geachte Minister er derhalve mee instemmen dat een gemeentelijk belastings- en retributiereglement stipuleert dat alle inlichtingen aan gerechtsdeurwaarders kosteloos gegeven worden?

Antwoord

Krachtens het principe van de gemeentelijke autonomie is het de gemeenteraad die beslist of de inlichtingen aan gerechtsdeurwaarders inzake burgerlijke of handelsprocedures al of niet kosteloos worden verstrekt, dit onder meer rekening houdend met de financiële toestand van de gemeente en met de inningskosten van de belasting of retributie.

Vraag nr. 2
van 28 oktober 1982
van mevrouw J. DE LOORE-RAEYMAEKERS

Documenten voor minder-validen — Gemeentelijke uitreikingsprocedure

Hoewel artikel 5 van het koninklijk besluit d.d. 5 juli 1963 voorschrijft dat het Rijksfonds voor Sociale Reclassering van de Minder-validen de daarin aangevraagde documenten aanvraagt, gebeurt het dikwijls dat particulieren of sociale assistenten van ziekenhuizen e.d. die stukken aanvragen in de plaats van het genoemde fonds.

Om die reden wordt in sommige gemeenten de gemeentebelasting op de afgifte van administratieve documenten toegepast omdat het dan niet zou gaan om een uitreiking aan een openbaar bestuur noch aan een instelling van openbaar nut.

Het zou mij bijgevolg ten zeerste nuttig zijn van de geachte Minister te vernemen of in de geschetste omstandigheden de afgifte der bescheiden ofwel moet gepaard gaan met de heffing van de gemeentebelasting, ofwel kosteloos moet geschieden, ofwel geweigerd moet worden met opgave van de wettelijke redenen waarom.

Antwoord

Blijkens de bepalingen van artikel 5 van het genoemde koninklijk besluit worden de documenten nodig voor het onderzoek van een aanvraag tot sociale reclassering van minder-validen, door het Rijksfonds zelf aangevraagd.

De afgifte van bedoelde stukken geschiedt in dit geval kosteloos.

Indien de aanvraag desondanks gebeurt door personen vreemd aan het Rijksfonds valt zij onder toepassing van de gemeentelijke belastingverordening ter zake.

P. AKKERMANS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN RUIMTE-
LIJKE ORDENING, LANDINRICHTING EN
NATUURBEHOUD

Vraag nr. 99
(zitting 1981-1982)
van 22 juli 1982
van de heer J. VALKENIERS

Vlaamse Gewest — Vestigingspremie

Bij beslissing van de Ministerraad van 30 april jl. werd de toekenning van de premies van eerste vesti-

ging voorzien bij de *stelwet* van 1 februari 1981 inzake de middenstand, vanaf juni 1982 opgeschort.

Zal het Vlaamse Gewest door een besluit van zijn Executieve in het kader van de vermelde wet deze premie voor eerste vestiging te zijnen laste nemen?

Antwoord

Naar aanleiding van zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat het in de bedoeling ligt het probleem van de financiering van de premie voor eerste vestiging in de eerstkomende weken aan de Vlaamse Executieve voor te leggen.

Een beslissing ter zake zal dan kunnen getroffen worden op basis van de op dat ogenblik gekende begrotingsmogelijkheden.

Vraag nr. 1 van 22 oktober 1982 van de heer E. DESUTTER

Bepaalde bouwaanvragen — Openbaarmaking

Bij koninklijk besluit van 16 december 1981 werden voor het Vlaamse Gewest bepaalde wijzigingen aangebracht aan het koninklijk besluit van 6 februari 1971 betreffende de behandeling en de openbaarheid van de bouwaanvragen. Aldus moeten voortaan bepaalde bouwaanvragen, binnen de zeven dagen na de afgifte van het ontvangstbewijs, door het gemeentebestuur bij een ter post aangekende brief ter kennis worden gebracht van de eigenaars van de percelen gelegen binnen een omtrek van vijftig meter vanaf de perceelsgrenzen.

Abstractie gemaakt van het toch niet te onderschatten bijkomend werk dat door gemeentelijke administratie moet uitgevoerd worden en rekening gehouden anderzijds met de reeds door de heer Gemeenschapsminister verstrekte antwoorden, meen ik toch bijkomend de aandacht op het volgende te mogen vestigen:

1. Aangenomen dat eerlang de mogelijkheid in het besluit zal ingeschreven worden dat de verwittiging dan ook kan gebeuren middels een bericht dat door de politie of gemeentebode tegen ontvangstbewijs ten huize wordt aangeboden, blijft het niettemin duidelijk dat in meerdere gevallen de voorgescreven formaliteiten kosten met zich brengen welke eens te meer van hogerhand aan de gemeenten worden opgelegd (b.v. bij aanpalende appartementsgebouwen waarvan de meeste eigenaars soms vreemdelingen zijn).

Vermits de bedoelde bekendmaking niet op persoonlijk verzoek van de bouwaanvrager wordt uitgevoerd maar een in functie van het algemeen belang aan de gemeente opgelegde verplichting uitmaakt, is het onverenigbaar met het retributiebegrip om de verzendingskosten of andere kosten ten laste van de bouwaanvrager te leggen.

De vraag rijst dan ook of deze kosten niet op een andere manier door het gemeentebestuur op de bouwaanvrager kunnen verhaald worden zodat zij tenslotte niet door de gemeenschap dienen gedragen te worden.

2. Is het voldoende de personen aan te schrijven welke volgens de voorhanden zijnde kadastrale gegevens als eigenaar aangemerkt worden? Quid wanneer de eigendom inmiddels al dan niet bij erfopvolging is overgedragen of wanneer de eigenaars van adres zijn veranderd? Welke is de dies a quo van de termijn van veertien dagen (artikel 6 §2) wanneer gebleken is dat een nieuw aangetekend schrijven dient toegestuurd te worden?

Blijkt het geen aanbeveling te verdienen het geven van inlichtingen over de te verwittigen eigenaars te eisen van de bouwaanvrager als een voorwaarde waaraan het dossier moet voldoen om als volledig te worden beschouwd (cfr. het advies van de Raad van State dd. 28 oktober 1981)?

3. Welke taal dient aangewend te worden wanneer de te verwittigen eigenaars woonachtig zijn in het buitenland, hetgeen vooral voor toeristische gemeenten het geval zal kunnen zijn.

Graag bekwam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de voormelde vragen.

Antwoord

Gevolggend aan zijn vraag heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

De individuele verwittiging van de eigenaars werd ingevoerd ingevolge talrijke bemerkingen die in de loop der tijden, sinds de toepassing van het KB van 6 februari 1971 werden geformuleerd, betreffende de onvolkomenheden in de procedure van de openbaarmaking.

Vandaar dat naar analogie het regeringsbesluit van 11 februari 1948 houdende het algemeen reglement voor de bescherming van de arbeid, betreffende de hinderlijke inrichtingen 1ste klas, ook voor bepaalde bouwaanvragen, waarvan de ruimtelijke weerslag verder reikt dan dit van het onmiddellijk aanpalend perceel, een individuele verwittiging voorzien wordt.

Problemen op het administratieve vlak kunnen opgelost worden op een gelijkaardige wijze als analoge problemen bij de individuele verwittiging van de eigenaars in het kader van de toepassing van de wetgeving betreffende de hinderlijke inrichtingen.

1. Wat de kosten betreft verbonden aan de individuele verwittigingen, in het kader van de wetgeving op de hinderlijke inrichtingen, beschikken de gemeenten over de mogelijkheid een belasting te heffen op de samenstelling van het dossier.

De ervaring wijst uit dat niet alle gemeenten van deze mogelijkheid gebruik maken, zodat de kosten verbonden aan de individuele verwittiging, in het kader van de toepassing van de wetgeving op de hinderlijke inrichtingen, door vele gemeenten zelf wordt gedragen.

Gemeenten die menen dat de kosten verbonden aan de individuele verwittiging in het kader van de wetgeving betreffende de stedenbouw en de ruimtelijke ordening, te hoog oplopen, zouden aan de daarvoor bevoegde voogdijoverheid via het provinciebestuur een voorstel van belasting op de samenstelling van het bouw dossier ter goedkeuring kunnen voorleggen.

2. In het kader van de toepassing van de wetgeving op de hinderlijke inrichtingen worden met de te verwittigen eigenaars, de kadastrale eigenaars bedoeld.

Naar analogie kan men zich naar deze handelswijze richten bij de toepassing van het KB van 16 december 1981.

Naar aanleiding van de voorgenomen wijziging van het KB van 6 februari 1971 tot vaststelling van de samenstelling van het dossier van de aanvraag om bouwvergunning, wordt onderzocht of het bouwdoossier in te dienen door de aanvrager, kan worden aangevuld met een lijst van de kadastrale eigenaars.

3. Vermits de individuele verwittiging een administratieve daad is van de gemeente, moet deze inzake taalgebruik, gesteld worden met inachtnaam van de bepalingen van de taalwetgeving. Daar het KB van 16 december 1981 enkel van toepassing is op de gemeenten behorende tot het Vlaamse Gewest, moeten de individuele verwittigingen in het Nederlands gesteld zijn. Voor de faciliteitsgemeenten geldt dat, op aanvraag van de betrokkenen, een vertaling in het Frans wordt overgemaakt.

Vraag nr. 2
van 22 oktober 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Schaapsvonder te Ranst — Verkaveling

Ik verneem via het Nieuwsblad van 7 oktober 1982 dat te Ranst een verkaveling aan gang is die volgens het gewestplan in een landbouwzone valt. Het betreft hier de verkaveling Schaapsvonder, gelokaliseerd aan de Liersesteenweg te Ranst. De verkaveling wordt uitgevoerd door toedoen van de interkommunale IGEAN.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Werd toelating verleend om de Schaapsvonder te verkavelen? Zo ja, wanneer werd hiervoor toelating verleend?
2. Hoeveel loten bevat deze verkaveling en liggen ze alle op het in het gewestplan aangeduid woongebied?
3. Het is opvallend dat er nog steeds gronden worden verkaveld en/of bouwrijp gemaakt, terwijl de belangstelling hieromtrent afneemt. Dringen hier geen maatregelen op om verzadiging van bouwrijpe kavels en de vernietiging van ons natuurpatrimonium tegen te gaan?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag heb ik de eer te verwijzen naar mijn antwoord op de parlementaire vraag nr. 125 van 14 oktober 1982.

Vraag nr. 3
van 26 oktober 1982
van de heer W. KUIJPERS

Bouwvergunning — Gratis grondafstand

Art. 11 van de Grondwet bepaalt dat „niemand van zijn eigendom kan worden ontzet dan ten algemene nutte, in de gevallen en op de wijze bij de wet bepaald tegen een billijke en voorafgaandelijke schadeloosstelling“.

Bij de aanvraag tot een bouwvergunning langsheen een bestaande uitgeruste straat, gebeurt het meermaals dat aanvragers vanwege de gemeenten bij de aflevering van de bouwtoelating lasten opgelegd krijgen omtrent de afstand van afsluitingen t.o.v. de as van de bestaande wegnis, en verplicht worden tot gratis afstand van een gedeelte van hun eigendom om ingelijfd te worden bij de openbare wegnis, zonder dat er in deze gemeenten goedgekeurde rooiplannen bestaan.

Ik heb het hier uitdrukkelijk over bijkomende voorwaarden bij de bouwtoelating, dus niet aangaande de eventuele voorwaarden opgelegd door de bevoegde ambtenaar van Stedebouw.

Mag ik van de geachte Minister vernemen op welke wetsbepalingen deze gemeentebesturen kunnen steunen om tot dergelijke „onteigeningen zonder vergoeding“ over te gaan?

Is dit al dan niet in strijd met art. 11 van de Grondwet? Is dit vanwege de gemeenten geen te ruime interpretatie van hun mogelijkheden door de wet voorzien, in het nemen van de nodige voorzieningen bij de aan te leggen of te verbreden straten?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat de gemeente via de bouwvergunning geen verplichting tot gratis grondafstand aan de aanvrager kan opleggen.

Dergelijke verplichting zou in strijd zijn met de Grondwet.

Vraag nr. 4
van 26 oktober 1982
van de heer W. KUIJPERS

Bouwvergunning — Aanvullende gemeentelijke voorwaarden

Zolang er geen BPA bestaat, door de Koning goedgekeurd, is een bouwvergunning afhankelijk van een eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar van het Bestuur van Stedebouw en Ruimtelijke Ordening.

Bij positief advies leggen de gemeentebesturen dikwijls ook individueel bepaalde (aanvullende) voorwaarden op aan de bouwaanvragers.

Mag ik van de geachte Minister vernemen:

1. of dit al dan niet een machtsoverschrijding is;
2. of de gemeente dergelijke lasten al dan niet mag opleggen;
3. of de „gemachtigde ambtenaar*“ tegen deze bijkomende voorwaarden kan optreden, en of hij dit doet;
4. of deze voorwaarden mogen opgelegd worden wanneer zij niet voorkomen in de gemeentelijke

bouwverordeningen, goedgekeurd door de Bestendige Deputatie en de Koning;

5. of de bouwaanvrager ook in beroep kan gaan tegen onaanvaardbare opgelegde bijkomende voorwaarden bij positieve bouwtoelating? Welke procedure dient alsdan gevolgd?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen. De gemeente mag bijkomende voorwaarden, niet begrepen in het advies van de gemachtigde ambtenaar, opleggen voor zover deze voorwaarden van stedenbouwkundige aard zijn. Het is niet de gemachtigde ambtenaar maar de **aanvrager** die tegen deze voorwaarden kan optreden. Deze voorwaarden moeten niet noodzakelijk voorkomen in de gemeentelijke bouwverordening. De aanvrager kan beroep aantekenen tegen volgens hem onaanvaardbare voorwaarden. Hierbij wordt deze procedure gevolgd als bij een gewoon bouwberoep.

Vraag nr. 5 van 26 oktober 1982 van de heer W. KUIJPERS

Gemeentelijke wegeniswerken — Bouwaanvraag

In zijn toelichting bij het gewestplan Leuven vermeldde destijds de toenmalige Minister dat overheidswerken (wegeniswerken, wegverbreding enz.) en werken van openbaar nut onderworpen zijn aan een bouwvergunning in de zin van art. 44 en 48 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening en Stedebouw (bemerking n.a.v. een uitspraak bekrachtigd door het Hof van Beroep).

Tijdens de gemeenteraadszitting van 24 juni 1982 besprak de gemeenteraad van Oud-Heverlee aanpassingswerken aan de Molenstraat te Sint-Joris-Weert en de aanleg van riolering in de Banhagestraat en in verscheidene andere straten (aanleg in eigen beheer door de gemeente).

1. Mag ik vernemen of voor deze werken van openbaar nut een bouwtoelating werd aangevraagd?
2. Is het zo dat de gemeenteraad reeds de aanstelling van de ontwerper, het contract en de financiering goedkeurde?
3. Zo ja, welke maatregelen zal de Minister ter zake nemen?
4. Ik meen te weten dat bedoelde gemeente in het verleden nog werken uitgevoerd heeft zonder bouwtoelating, zoals het oprichten van een loods te Vaalbeek en de bouw van een nieuw ontwerp van begrafenisruimte op het gemeentelijk kerkhof van Haasrode-Blanden. Welke overheidsmaatregelen werden toen genomen?
5. Meent de geachte Minister niet dat ook hier het rechtsbeginsel geldt dat de burger geen wet dient te volgen die de overheid zelf negeert?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende antwoorden:

1. Voor zover kon worden nagegaan werd geen bouwaanvraag ingediend voor aanpassingswerken aan de Molenstraat of de Banhagestraat.
Wegens het ontbreken van nadere gegevens kan niet nagegaan worden of dergelijke werken al dan niet onder toepassing vallen van art. 44 en 48 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de stedebouw en de ruimtelijke ordening.
- 2 en 3. Deze materie valt onder de bevoegdheid van de ter zake bevoegde voogdijoverheid, in casu het provinciebestuur en de gemeenschapsminister bevoegd voor ondergeschikte besturen.
4. Uit inlichtingen ingewonnen bij de provinciale directie van de stedebouw blijkt geen bouwvergunning bekend voor het oprichten van een loods te Vaalbeek en de bouw van een nieuw begrafenisruimte op het gemeentelijk kerkhof van Haasrode-Blanden.
5. Aan de provinciale directie van de Stedebouw wordt gevraagd een onderzoek in te stellen.

Vraag nr. 6 van 26 oktober 1982 van de heer F. GEYSELINGS

Beschermde houtsnip — Naleving van de jachtbesluiten

Iedereen heeft in de kranten kunnen lezen dat de jachtbesluiten „natuurlijk” zijn gebleven en de jacht op de houtsnip niet werd heropend.

Niettegenstaande deze gunstige houding lees ik tot mijn verrassing dat jagers op de beschermde houtsnip blijven schieten en dat in bepaalde tijdschriften zulk afschieten wordt goed gepraat.

Een bijkomstigheid daarbij is dat te Brasschaat het afschieten van houtsnippen plaats vindt in aanwezigheid van een beëdigde jachtwachter die het statuut van officier van de gerechtelijke politie heeft.

Kan de geachte Minister mij zeggen:

1. of er al dan niet enige controle wordt uitgeoefend op zijn jachtbesluiten;
2. wat hij zal doen nu geweten is dat nog steeds wordt gejaagd op de beschermde houtsnip?
3. welke maatregelen hij overweegt om de jachtbesluiten te doen naleven.

Antwoord

Tot antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat:

1. de overtredingen op de jachtwetgeving worden opgespoord en vastgesteld door de personen aangevoerd in art. 24 van de jachtwet, evenals de andere personen vermeld in het wetboek van strafvordering.

2. de bevoegde personen dienen terzake ambtshalve een proces-verbaal op te stellen bij iedere overtreding die zij vaststellen, o.m. wat betreft ongeoorloofde bejaging van de houtsnip.
3. iedereen is verplicht de jachtbesluiten na te leven. De vervolging van misdrijven behoort tot de rechtelijke macht.

Vraag nr. 7
van 28 oktober 1982
van de heer W. KUIJPERS

Streken Diest en Tienen — Wateroverlast

In de loop van de juni-maand 1982 had zowel de streek van Diest als de streek van Tienen te kampen met wateroverlast. Dit is aldaar een weerkerend probleem.

1. Kan de geachte Minister mij mededelen of er plannen bestaan voor een definitieve preventieve oplossing inzake wateroverlast en indien wel, waaruit die plannen bestaan en wanneer zij worden aangevangen?
2. Indien niet, is de Minister van plan op dit vlak enige oplossing voor te bereiden?

Het winter- en wateroverlastseizoen wordt in deze gebieden met zorg tegemoet gezien.

3. Kan de geachte Minister mij mededelen of dat de betrokken gebieden destijds als rampgebied erkend werden?
 Zo ja, welke subsidies werden dan aan de getroffen reeds uitbetaald?
4. Kan de Minister mij mededelen welke de werking is van de coördinatiecommissie ter zake, die onder leiding van de heer Goeverneur van de Provincie Limburg vergadert, op basis van het' KB van 10 mei 1976 inzake de waterproblematiek van deze gebieden?

Antwoord

Er bestaan inderdaad plannen met het oog op de definitieve uitschakeling van de periodieke wateroverlast in de streek van Diest. Ze strekken er meer bepaald toe de mogelijkheid tot stand te brengen om een deel van de topdebieten van de Begijnenbeek via de Leugebeek naar het wachtbekken „Het Webbekomsbroek” af te leiden. Het Aankoopcomité is thans bezig met de onteigening van de voor de aanpassing van Leugebeek nodige gronden.

De bouw van het inlaatkunstwerk op het voornoemde wachtbekken wordt volgens de huidige vooruitzichten halverwege 1983 aangevat. De werken aan de Leugebeek zelf zullen vermoedelijk in het begin van 1984 aanvangen.

Wat de streek van Tienen betreft wordt door de Landelijke Waterdienst thans de mogelijkheid onderzocht om het aantal sluizen van het sluiscomplex aan de brug over de Grote Gete aan de Getelaan in Tienen te halveren en dat sluiscomplex van een automatische krooshekreinigingsinstallatie te voorzien. Hierdoor kan de woonwijk „Nieuw-Overlaar”

echter niet definitief voor overstromingen worden behoed, aangezien geheel het rioolstelsel van die woonwijk met zijn uitlaat in de Grote Gete zich beneden de hoogwaterlijn van de Grote Gete bevindt.

De studie van de Landelijke Waterdienst is momenteel nog niet ver genoeg gevorderd om de datum van aanvang van de voorgenomen werken te bepalen.

De procedure voor erkenning van schadelijke feiten als natuurverschijnselen met uitzonderlijk karakter of van een niet te voorziene hevigheid, die de toepassing van de wet van 12 juli 1976 betreffende het herstel van schade veroorzaakt door natuurrampen rechtvaardigen, ressorteert onder de Minister van Binnenlandse Zaken of de Minister van Landbouw.

Het vaststellen van het bedrag van de schadevergoeding behoort naar gelang van het geval tot de bevoegdheid van de Minister van Openbare Werken, van de Minister van Economische Zaken of van de Minister van Landbouw.

Vragen in verband met de erkenning van de gebieden van Diest en Tienen als rampgebied en met de schadevergoeding die aan de getroffen werd betaald, dienen dus aan de voornoemde Ministers te worden gericht.

De coördinatiecommissie voor de waterproblemen van de provincie Limburg heeft zich nooit beziggehouden met de waterproblemen in de door het geachte lid bedoelde gebieden, aangezien die gebieden niet tot de provincie Limburg behoren.

R. DE WULF
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 29
(zitting 1981-1982)
van 6 oktober 1982
van de heer F. GROOTJANS

WVVH — Subsidiëring

In het septembernummer 1982 van het maandblad der Wetenschappelijke Vereniging voor Vlaamse Huisartsen kan men lezen dat „de Vlaamse Deelregering en Minister De Wulf in het bijzonder” het licht op groen hebben gezet om een volwaardig project uit te bouwen in het raam van de gezondheidsvoorlichting en -opvoeding.

Men gelieve mij te willen mededelen of aan de Wetenschappelijke Vereniging voor Vlaamse Huisartsen subsidies of enigerlei geldelijke steun werden of worden toegekend en zo ja, hoeveel.

Antwoord

Sinds 1978 wordt jaarlijks een overeenkomst met de Wetenschappelijke Vereniging voor Vlaamse Huisartsen (WVVH) gesloten.

In deze overeenkomst wordt aan de WVVH de opdracht gegeven de daartoe gemotiveerde huisartsen in de preventieve gezondheidszorg in te schakelen.

De WVVH werkt samen met andere organisaties die betrokken zijn bij de uitbouw van gezondheidsvoorzorging en opvoeding, ze is verantwoordelijk voor het geven van voordrachten, de didactische vorming van de voordrachtgevers en het uitwerken en het publiceren van folders en brochures. De WVVH ontving in 1978 1.500.000 F, in 1979 3.183.000 F, in 1980 3.200.000 F en in 1981 2.900.000 F.

**J. LENSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEFMILIEU,
WATERBELEID EN ONDERWIJS**

**Vraag nr. 83
(zitting 1981-1982)
van 26 juli 1982
van de heer F. GEYSELINGS**

Rivieren en waterrijke plaatsen — Lozing van aal

In aansluiting met mijn parlementaire vraag nr. 68 van 24 juni 1982 in verband met het lozen van aal, wens ik van de geachte Gemeenschapsminister te vernemen waar zuiveringsstations, waarvan sprake, die over een rioolwaterzuiveringsinstallatie beschikken, gevestigd zijn?

Aanvullend antwoord

Hierbij heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de rioolwaterzuiveringsinstallaties van Midden-Sector (Antwerpen), Lanaken en Tessenderlo reeds over opvangfaciliteit voor aal en inhoud van ruimwagens beschikken.

Ik wens er de aandacht van het geachte lid op te vestigen dat bij het ontwerpen van nieuwe rioolwaterzuiveringsinstallaties, rekening wordt gehouden met het probleem van de aalverwerking. In de meeste rioolwaterzuiveringsinstallaties wordt dan ook voldoende opvangfaciliteiten voor deze produkten voorzien. die dan samen met het rioolwater in de installaties verwerkt worden.

**Vraag nr. 109
(zitting 1981-1982)
van 20 september 1982
van de heer F. GEYSELINGS**

Waterzuiveringsstations — Aantal en werking

Telkens een waterzuiveringsstation in dienst wordt genomen, wordt hieraan veel ruchtbaarheid gegeven.

In zulke berichtgeving vinden we meestal wat het geheel heeft gekost en de capaciteit van de instelling in inwoners-equivalenten.

Bij zulke gelegenheden is het gebruikelijk dat de Minister van Leefmilieu een toespraak houdt die uiteraard direct in verband staat met het leefmilieu en de waterzuivering in 't bijzonder.

In de toespraak die de geachte Minister te Oostende hield tijdens de openstelling van Vlaanderens grootste waterzuiveringsstation, werden in een krant enkele cijfers gepreciseerd. Zo kon iedereen lezen dat:

- de privé-sector 220 industriële zuiveringsinstallaties bouwde met een capaciteit van 6 miljoen inwoners-equivalenten.
De gemeenschap kwam hier tussen voor 3,5 miljard frank;
- de publieke sector 80 rioolwaterzuiveringsstations bouwde met een capaciteit van 3,8 miljoen inwoners-equivalenten.
De belastingbetaler kwam hier ook al tussen voor 45 miljard frank.

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij antwoorden op de volgende vragen ?

1. Hoeveel zuiveringsstations zijn er nu juist in België (voor Wallonië en Vlaanderen, privé- en publieke sector afzonderlijk) in bedrijf en hoe groot is hun inwoners-equivalentenwaarde samen?
2. In de toespraak te Oostende formuleerde de geachte Gemeenschapsminister dat slechts 25% van het huishoudelijk afval wordt gezuiverd. Graag verneem ik hoeveel industrieel afvalwater van het totaal geproduceerd afval effectief, wordt gereinigd (in % uitgedrukt)?
3. Kan het grootste en wellicht het meest modernste waterzuiveringsstation van Vlaanderen alle huishoudelijke en industriële afval alsmede alle ziektekiemen elimineren?
In ontkennend geval welke stoffen en ziektekiemen worden niet verwijderd?
4. Hoe groot bedraagt het aantal uren non-activiteit van alle buiten dienst gestelde waterzuiveringsstations (korte en lange termijn) voor de laatste 3 jaar (per jaar alsmede voor de privé- en publieke sector afzonderlijk) en hoe groot is dit waardeverlies in equivalenten uitgedrukt?
5. Hoe groot bedraagt het aantal uren werkelijke prestaties van de in dienst gebleven waterzuiveringsstations voor de laatste 3 jaar (per jaar alsmede voor de privé- en publieke sector afzonderlijk)?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag d.d. 23.09.82 heb ik de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad het volgende mede te delen:

1. Voor wat het Vlaamse landsgedeelte betreft, zijn er tot op heden 81 gemeentelijke rioolwaterzuiveringsinstallaties gebouwd — waarvan enkele nog in aanbouw.

De totaal geïnstalleerde zuiveringscapaciteit van deze installaties bedraagt 3.795.100 i.e.

In de privé-sector zijn er 192 bedrijven die aanspraak hebben gemaakt op staatstoelage voor de bouw van industriële zuiveringsinstallaties. Verschillende van deze bedrijven hebben binnen hun bedrijf meerdere zuiveringseenheden gebouwd, zodat het totaal aantal van deze installaties, via staatstoelagen tot stand gekomen, ongeveer 220 bedraagt. De hierdoor geïnstalleerde zuiveringscapaciteit is — gezien het om industrieel (en in vele gevallen chemisch verontreinigd) afvalwater gaat — moeilijk in inwonerequivalent uit te drukken

en kan nogal verschillen naargelang welke omzettingformule hierbij gebruikt wordt. De geciteerde ordegrrootte van 6.000.000 i.e. is derhalve te beschouwen als benaderende waarde.

2. Met betrekking tot de hoeveelheid industrieel afvalwater die gezuiverd wordt t.o.v. de totale geproduceerde hoeveelheid is de situatie de volgende:
  - a. De bedrijven die lozen op een oppervlaktewater, zouden op dit ogenblik hun afvalwater in die mate moeten zuiveren dat voldaan wordt aan de lozingsvergunning. Het is aan de bevoegde administratie echter niet mogelijk geweest dit effectief te controleren gezien deze niet over de nodige middelen beschikte. Hieraan wordt echter vanaf nu verholpen door het bestaan van de twee waterzuiveringsmaatschappijen (WZK en VWZ);
  - b. Voor de bedrijven die lozen op de riolering is het onmogelijk een algemeen beeld te vormen gezien die zuivering geval per geval en stof per stof van 0 tot 100% kan variëren.
3. De rioolwaterzuiveringsinstallatie van Oostende die door het geachte lid bedoeld wordt is een klassieke installatie die ontworpen is om uit het toekomstige water grove bestanddelen, zand, bezinkbare stoffen in organisch opgeloste stoffen te verwijderen en dit na neutralisatie van de pH. Het zuiveringsstation is echter niet uitgerust met een ontsmettingsinstallatie, zodat ziektekiemen niet specifiek verwijderd worden. Zulke ontsmettingsseenheden werden tot nu toe in geen enkele zuiveringsinstallatie voor afvalwater voorzien, doch slechts alleen bij zuiveringsinstallaties voor de productie van drinkwater.
- 4-5. Gezien de uitbating van de huishoudelijke waterzuiveringsinstallaties tot nog toe in handen is van de lokale besturen, is het mij onmogelijk aangaande het eventuele aantal uren non-activiteit inlichtingen te verschaffen. Men kan er van uitgaan dat de bestaande installaties slechts uit werking genomen werden om reden van onderhoud en/of herstelling. Een juist inzicht in de uitbatingomstandigheden zal slechts verkregen worden wanneer de waterzuiveringsmaatschappijen de exploitatie van alle zuiveringsstations in handen zullen hebben.

Vraag nr. 111
(zitting 1981-1982)
van 20 september 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Leie en bijrivieren te Gent — Eendensterfte

Volgens de Gazet van Antwerpen (9.9.1982) stierven de laatste weken in Gent, nl. op de Leie en zijn bijrivieren, alsmede op sommige stadsparken, een groot aantal eenden.

De oorzaak van deze massale sterfte schijnt nog niet gekend te zijn. Wel zijn er vermoedens dat botulisme of onrein water de oorzaak zou zijn.

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij zeggen wie of wat verantwoordelijk is voor deze ongewone sterfte? Hoe de kwaliteit was van het Leiewater vóór en na de eendensterfte? Indien er botulisme is, deze kwaal niet het gevolg is van het onrein Leiewater?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag dd. 23.9.82 heb ik de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad het volgende mede te delen:

1. De ongewone sterfte van de eenden te Gent (nl. op de Leie en zijn bijrivieren, alsmede in sommige stadsparken en waarvan melding in de Gazet van Antwerpen dd. 9.09.1982) werd veroorzaakt door botulismus type C.

De ziekte botulismus wordt veroorzaakt door een neurotoxine, geproduceerd door de bacterie *Clostridium botulinum* onder anaerobe omstandigheden.

Zeven types toxines, van A tot G zijn gekend.

Botulismus bij de mens wordt veroorzaakt door de types A, B, E en uitzonderlijk door F. Voor botulisme bij watervogels is bijna uitsluitend type C verantwoordelijk.

Bij vogels is het voorkomen van botulismus reeds langer gekend bij kippen en fazanten, doch recenter en in zeer grote mate wordt in Europa de ziekte ook bij watervogels waargenomen. (In Nederland 10 jaar geleden en 4 jaar geleden voor het eerst te Gent).

2. De Leie wordt volgens de studie van het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie over de biologische kwaliteit van de waterlopen welke werd opge maakt met behulp van biotische indexen bij de sterk verontreinigde rivieren gerangschikt. De kwaliteit van het Leiewater vóór en na de eendensterfte was dezelfde.
3. *Clostridium botulinum* vormt resistente sporen die in de natuur overal verspreid zijn. Inname van enkele sporen op zich is niet schadelijk. Slechts in vochtige, anaerobe substraten met een bepaalde temperatuur en zuurtegraad gaan de C. botulinum bacteriën zich massaal ontwikkelen en dodelijke hoeveelheden toxine produceren. In de natuur vindt men de vereiste voedingsstoffen voor de bacterie samen met een zuurstofarm milieu meestal in kadavermateriaal.

Uit onderzoek bleek inderdaad dat de lijken de allereerste bron zijn van het botulinum toxine. Bij warm zomerweer ontwikkelen zich in de kadavers snel veel maden. Deze laatste nemen het toxine op en concentreren het. De maden worden echter door allerlei soorten watervogels graag gegeten. En bij massale sterfte door botulismus blijkt deze wijze van toxineoverdracht de belangrijkste rol te spelen.

Bij onderzoek bleek vaak één made reeds voldoende toxine te bevatten om een volwassen eend te doen sterven.

Een oorzakelijk verband tussen de verontreinigingsgraad van het water en botulisme is weinig waarschijnlijk.

Alhoewel *C. botulinum* onder strikt anaerobe omstandigheden groeit is het zuurstofgehalte van het water niet van direkt belang.

De toxine productie vindt immers plaats in kadavermateriaal en hierin ontstaat vrij snel anaerobie. De temperatuur van het water daarentegen speelt wel een rol.

De minimumtemperatuur waarbij nog een voldoende snelle toxinevorming plaats grijpt is ongeveer 20°C. De meeste kadavers komen in het water terecht, het is dus de temperatuur daarvan die belangrijk is.

De bacteriesporen zijn zeer resistent. Men mag dan ook verwachten dat de gebieden waar een uitbraak heeft plaatsgehad nog voor jaren besmet blijven, en dat er zich nog meermaals uitbraken zullen voordoen.

Dit zal vooral optreden in warme zomers.

Vraag nr. 119
(zitting 1981-1982)
van 6 oktober 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Waterlopen in het Vlaamse Gewest — Vissterfte

De laatste dagen wordt weer op verschillende plaatsen vissterfte vastgesteld. Duizenden vissen drevan aan de oppervlakte van het zeekanaal Willebroek-Brussel (Gazet van Antwerpen : 19.9.1982); omvangrijke vissterfte te Smeermaas-Lanaken op de Zuid-Willemsvaart (Het Nieuwsblad : 2 1.9.1982) en duizenden dode en stervende vissen te Wandre-Luik (De Morgen : 23.9.1982) op de Beneden-Maas.

Vissen en eenden, de barometers van het oppervlaktewater sterven; bomen, de barometers van de lucht, sterven staande.

Intussen zoekt de wetenschap schijnbaar naar oplossingen die echter nooit zullen gevonden worden zolang dezelfde wetenschap de werkelijke oorzaken, die aan de basis liggen van al dit onheil, voorbijloopt.

Wat mij thans interessant lijkt, zijn de antwoorden van de geachte Minister op de volgende vragen:

1. wat is de preciese oorzaak van de vissterfte in het zeekanaal : Willebroek-Brussel ;
2. wat is de preciese oorzaak van de recente omvangrijke vissterfte vastgesteld te Smeermaas-Lanaken in de Zuid- Willemsvaart ;
3. blijft het bij het opsporen van de bevuilers of worden deze laatsten ook ter verantwoording geroepen en desnoods beboet voor deze bezoedeling en de daaruit ontstane onkosten?

Antwoord

Het geachte lid gelieve hierna de antwoorden te vinden op de door hem gestelde vragen:

1. Zeekanaal Willebroek-Brussel

In het door het geachte lid geciteerde krantenartikel wordt melding gemaakt van het feit dat op vrijdag 17 september 1982 in het Zeekanaal Willebroek-Brussel ter hoogte van Ruisbroek een groot aantal vissen wanhopig trachtten naar lucht te happen. Uit het door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij inmiddels uitgevoerd onderzoek blijkt dat de oorzaak van dit gebeuren meer dan waarschijnlijk dient gezocht in een acuut zuurstoftekort in het kanaalwater ingevolge het optreden van eutrofiëring.

Onder dit verschijnsel wordt verstaan een explosieve groei van de micro-organismen en dan vooral van de wieren als gevolg van een overmatige aanwezigheid van voedingszouten in het water.

Door de stofwisselingsprocessen van die organismen wordt 's nachts de in het water aanwezige zuurstof opgebruikt. Het feit dat het zuurstoftekort bij de vissen werd opgemerkt in de ochtend wijst eveneens in deze richting. Het verschijnsel eutrofiëring wordt sterk beïnvloed door de temperatuur van het water. Vermits het in bedoelde periode abnormaal warm is geweest, kan worden vermoed dat dit eutrofiëringverschijnsel spontaan is opgetreden, temeer omdat het kanaalwater traagstromend is.

Er kan derhalve worden aangenomen dat geen enkele occasionele vervuiler aan de basis ligt van het op 17 september 1982 te Ruisbroek waargenomen verschijnsel.

2. Zuid-Willemsvaart :

Op 19 september 1982 is er inderdaad een vissterfte opgetreden in de Zuid-Willemsvaart ter hoogte van Smeermaas-Lanaken, hetzij op een 20-tal meter van de Nederlandse grens. De analyseresultaten van de watermonsters genomen op 19 evenals op 20 september 1982 tonen aan dat het water enigszins organisch is verontreinigd. Dit verontreinigend water stroomt vanuit Nederland België binnen.

Ook in dit geval mag nochtans worden aangenomen dat de vissterfte haar oorzaak vindt in het optreden van eutrofiëring in de hand gewerkt door het warme weder dat in bedoelde periode heerste.

3. Zoals uit de hierboven verstrekte antwoorden blijkt, kan aangenomen worden dat geen occasionele vervuiler aan de basis ligt van het door het geachte lid aangehaalde gebeurtenissen. Het zal het geachte lid wel bekend zijn dat het lozen van afvalwaters in toepassing van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging is gereguleerd.

Eventuele inbreuken op de bepalingen van deze wet of van de uitvoeringsbesluiten en reglementen ervan worden volgens artikel 41 van dezelfde wet gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en/of met geldboete van 26 tot 5.000 F — onverminderd de eventuele verplichting de veroorzaakte schade te vergoeden.

Vraag nr. 120
(zitting 1981-1982)
van 6 oktober 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Kleiputten Cuyckens te Lier — Stortplaats

Het afvalprobleem is reeds jaren een acuut probleem alhoewel niet iedereen het aldus aanvoelt. Vandaag de dag is het afvalprobleem een doorn in 't oog van de : plaatselijke, regionale en nationale overheden. Het klakkeloos dumpen van afval in laag gelegen gebieden (vooral) wordt steeds meer openlijk aan de kaak gesteld. Het is dank zij de milieubewustwording van de bevolking dat deze problematiek steeds meer in wettelijke banen wordt geleid.

De stad Lier kent ook het afvalprobleem. Dit bestuur zou reeds geruime tijd bezig zijn de welbekende kleiputten van Cuyckens te Lier vrij te krijgen om er afval in te storten.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Is het waar dat de stad Lier stappen onderneemt of heeft gedaan om de putten van Cuyckens in 't bezit te krijgen en ze als stortplaats te gebruiken?
 In bevestigend geval hoe ver zith het met dit dossier?
2. Hoe groot is de totale oppervlakte en de grootste diepte van deze kleiputten ?
3. Volgens ingewijden zou het storten van afval in de putten van Cuyckens een grove vergissing zijn aangezien op enkele kilometers afstand de waterspaarbekken van Duffel liggen die ruim 1 miljoen verbruikers van drinkwater moeten voorzien.

Kan aan de mogelijkheid voor ernstige bezoedeling van het waterspaarbekken voorbijgegaan worden, wetende dat het soms jaren kan aanslepen vooraleer besmet grondwater zijn sporen laat zien?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, kan ik het geachte lid mededelen dat :

1. de stad Lier reeds in 1959 de intentie had om van de kleiputten Cuyckens een stortplaats te maken. Zij was echter geen eigenares van de bedoelde gronden en heeft van de vergunning die haar door de Gouverneur van de Provincie Antwerpen werd afgeleverd dd. 15 september 1959 nooit gebruik gemaakt. Ondertussen werd begin 1981 de SV IGEMO eigenaar van de putten.
 Op 8 april 1982, verleende de Bestendige Deputatie van de Provincie Antwerpen vergunning aan de SV IGEMO om, onder strikt bepaalde voorwaarden, „een stortplaats voor verkleind huisvuil en verkleind ambachtelijk en industrieel grof vuil” te exploiteren.
2. de totale oppervlakte van de voormelde kleiputten bedraagt ongeveer 17 ha, de grootste diepte werd niet bepaald, maar de totale capaciteit wordt geraamd op 1.345.000 m³.

3. ik kan het geachte lid verzekeren dat rekening werd gehouden met de bezwaren, met betrekking tot de mogelijke waterverontreiniging en dat de exploitatievoorwaarden van die aard zijn, dat niet de minste ongerustheid kan bestaan over een mogelijk milieuhinderend karakter.

Ik kan de heer Volksvertegenwoordiger tevens melden dat nog geen enkele daad werd gesteld die van die aard is, dat men binnenkort met een exploitatie zou beginnen.

Vanzelfsprekend zullen de toezichhoudende ambtenaren van OVAM dit dossier van nabij en met de meeste aandacht volgen.

Vraag nr. 122
(zitting 1981-1982)
van 6 oktober 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Kleiputten te Putte bij Mechelen — Stortplaatsen

Te Putte bij Mechelen bevinden zich langsheen de Mechelsesteenweg een aantal kleiputten die volgens geruchten weldra zullen aangewend worden voor het dempen van allerlei afval.

Kan de geachte Minister mij zeggen of deze geruchten al dan niet op waarheid berusten? In bevestigend geval, of hiervoor een vergunning werd afgeleverd en welk standpunt uw Kabinet hier heeft ingenomen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, kan ik het geacht lid mededelen, dat er op dit ogenblik geen enkele aanduiding bestaat dat bepaalde kleiputten te Putte, bij Mechelen, zouden aangewend worden als stortplaats.

Integendeel, de Openbare Afvalstoffenmaatschappij heeft, en dit in samenwerking met het gemeentebestuur van Putte, de nodige stappen gezet, opdat zelfs sporadisch sluikestorten door particulieren, nagenoeg onmogelijk zal worden, temeer daar geregeld toezicht wordt gehouden!

Ik kan de heer Volksvertegenwoordiger verzekeren, dat thans niet de minste ongerustheid kan ontstaan en dat tot op heden niemand een vergunning heeft aangevraagd.

Vraag nr. 127
(zitting 1981-1982)
van 14 oktober 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Kortrijks stadscentrum — Illegale vuilnisbelten

Dat de strijd tegen illegale vuilnisbelten en het naleven van de vergunningen van wettelijke storten erg moeizaam verloopt en het Ministerie van Leefmilieu niet de verhoopte medewerking krijgt vanwege de gemeente- en stadsbesturen, wordt herhaaldelijk bevestigd door de geschreven- en gesproken pers.

„De Morgen” van 9.10.1982 geeft andermaal ruim rechtbaarheid aan het feit dat midden in een huizen-

blok een vrij grote vuilhoop het Kortrijks stadscentrum al jaar en dag ontsiert.

Deze vuilnisbelt vond zijn oorsprong na het verlenen in 1976 van een exploitatievergunning aan de Pvba Mirolux.

Het eigenaardige in deze problematiek is wel het feit dat niettegenstaande een arrest van de Raad van State (dd. 15.1.1980), dat stelde dat de **vuilhoop** en een deel van het machinepark moest opgeruimd worden, de bevuiling blijft aanslepen en geen orde op zaken wordt gesteld.

Volgens dit persbericht zou ook de burgemeester van Kortrijk niet gehaast zijn hiertegen wat te ondernemen.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Werd de geachte Minister reeds in kennis gesteld van deze bevuiling? In bevestigend geval, waarom werd niets ondernomen om de **bevuiler** tot de orde te roepen?
2. Heeft de geachte Minister kennis van het arrest van de Raad van State waarvan hierboven sprake? Zo ja, waarom werd het nodige niet gedaan?
3. Is het niet wenselijk het stadsbestuur op zijn plichten te wijzen die voorzien zijn in de gemeentewet wat betreft de bescherming van de volksgezondheid en hygiëne?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat:

1. De door de p.v.b.a. Mirolux veroorzaakte vervuiling mij op 9 oktober via de pers ter kennis kwam.

Ik heb de bevoegde administratie onmiddellijk opdracht gegeven een onderzoek in te stellen.

Hieruit blijkt dat de afval die vroeger op de binnenkoer aanwezig was, reeds verwijderd werd en dat men kortelings tot de verharding van die binnenkoer zal overgaan.

2. Het door u genoemde arrest van de Raad van State beperkt zich er toe het koninklijk besluit van 23 juli 1976 te vernietigen en dit op basis van stedenbouwkundige redenen.

Het arrest maakt nergens melding van het bestaan van een „vuilhoop” en dit arrest bevat ook niet dat een deel van het machinepark moest opgeruimd worden.

Bij koninklijk besluit van **12 juni 1981**, nr. R. 9497C, werd opnieuw uitspraak gedaan over het beroep. en werd het besluit van 4 september 1975 van de Bestendige Deputatie opgeheven en de vergunning voor de uitbreiding geweigerd. Deze opheffing is gesteund op louter stedenbouwkundige redenen (definitief gewestplan Kortrijk).

3. De heer Burgemeester van Kortrijk vroeg op 20 september 1982 aan de administratie of hij wettelijk verplicht was de activiteiten van de, wegens het koninklijk besluit van 12 juni 1981, niet vergunde installaties te verzegelen of de arbeid er mede te verbieden, in toepassing van artikel 22

van het Algemeen Reglement voor de arbeidsbescherming.

Er werd hem geantwoord dat artikel 22 deze mogelijkheid voorziet maar geenszins deze maatregel oplegt. Aangezien volgens de heer Burgemeester, en dit wordt door de Technische Inspectie. Directie West-Vlaanderen. ook beaamd. de exploitatie van de inrichting zowel de werknemers als de buren aan geen abnormaal gevaar of hinder blootstelt, en dat daarenboven de uitbaatster een nieuwe vergunningsaanvraag heeft ingediend, lijkt het me niet in de bedoeling van de Burgemeester te liggen om tot deze extreme maatregel over te gaan.

Ik wens het geachte lid er trouwens op te wijzen dat de op de binnenkoer van het bedrijf aanwezige afval om verzoek van het Stadsbestuur werd verwijderd.

Vraag nr. 128

(zitting 1981-1982)

van 14 oktober 1982

van de heer F. GEYSELINGS

Kanaal van Ieper — Visssterfte

Te Boezinge werd alarm geslagen ingevolge de massale vissterfte die zich zopas voordeed ter hoogte van de sluizen aan het kanaal van Ieper. Alweer stierven duizenden vissen en met man en macht werd gewerkt om stervende vis over te brengen in andere minder bezoedelde delen van het kanaal.

Graag verneem ik van de geachte Minister de oorzaak van deze vissterfte, wie de bevuiler is en welke maatregelen en sancties worden getroffen tegen de bevuiler?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag d.d. 14.10.82 heb ik de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad mede te delen dat het vissterfteverschijnsel regelmatig voorkomt in het najaar, zelfs in waters met geringe vervuilingsgraad. De oorzaak is vaak een plotse temperatuursdaling van de omgeving, waardoor de bovenste waterlagen sterk afkoelen en zwaarder worden dan de onderste waterlagen (= temperatuursinversie). Hierdoor stijgen de onderste warmere waterlagen en terzelfdertijd wordt door de ontstane turbulentie bodemslib mee naar boven gebracht.

In de bovenste waterlagen wordt het slib dan door aerobe bacteriën afgebroken met verbruik van zuurstof. Door de afbraak van het slib ontstaat aldus een zuurstoftekort waardoor vissterfte kan optreden.

Vraag nr. 130

(zitting 1981-1982)

van 14 oktober 1982

van de heer F. GEYSELINGS

Waterzuiveringsstation te Nijlen — Overbelasting

Tijdens de week van 4 tot 10.10.1982 heeft de langdurige en overvloedige regenneerslag voor heel wat wateroverlast gezorgd. Op een minimum van tijd

werden op verschillende plaatsen: wegen, velden en weiden omgetoverd in een reusachtige waterplas. De riolen moeten tijdens zulke ogenblikken enorm veel water verwerken wat zeer zeker een schoonbeurt inhoudt voor de ondergrondse afvoerpijpen.

Wat mij echter thans bezighoudt, is nl. hoe de waterzuiveringsstations, die gevoed worden door een net van riolen, al dit toestromend bezoedeld water volgens programma kunnen zuiveren.

Kan de geachte Minister mij een aanvaardbaar antwoord geven op de volgende vragen.

1. Is een waterzuiveringsstation, verbonden aan een net van riolen bij machte bij overvloedige en langdurige regenneerslag het toestromend bezoedeld water volgens programma te reinigen?
2. In ontkennend geval, hoe doelmatig is dan een waterzuiveringsstation bij zulke watertoevloed en welke maatregelen van technische aard worden genomen om de ophoping van massaal toestromend water tijdig weg te werken?
3. Kan de geachte Minister mij enkele cijfers verstrekken van een waterzuiveringsstation in normale en overbelaste functie bv. dit van Nijlen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad het volgende mede te delen :

Ter informatie geven we de dagneerslagen voor Ukkel, ons telefonisch medegedeeld door het KMI, voor :

4 oktober 1982	3,6 mm regen
5 oktober 1982	7,7 mm regen
6 oktober 1982	2,3 mm regen
7 oktober 1982	51 mm regen
8 oktober 1982	13,5 mm regen
9 oktober 1982	0,9 mm regen
10 oktober 1982	6,2 mm regen

Voor 7 en 8 oktober 1982 moet men weten dat de neerslag 's nachts gevallen is, dus zowat 60 mm in een halve dag.

Nu is bekend uit de regenneerslagstatistieken dat een dergelijke regenval een retourperiode heeft van zowat 25 jaar, d.w.z. een dergelijk fenomeen komt statistisch gezien, éénmaal op 25 jaar voor. Men kan dus besluiten dat de regenneerslag in bedoelde periode, vooral rond 7 en 8 oktober 1982 zeer hoog was. Plaatselijke verschillen over het land zijn mogelijk maar zijn ons op huidig ogenblik nog niet bekend.

Om nu concreet op uw vraag te antwoorden, zullen we gezamenlijk antwoorden op uw vraag 1 en 2.

In België zijn de rioolwatersystemen meestal van het gemengd stelsel, d.w.z. dat zowel regenwater als afvalwater in éénzelfde rioolbuis terecht komt. Een dergelijk net van riolen moet dan uitmonden, in het beste geval, in een rioolwaterzuiveringsinstallatie waar een zekere pompcapaciteit geïnstalleerd is. Men kan dus niet meer zuiveren dan deze pompcapaciteit.

Hoeveel water komt nu in de riool terecht?

Als het niet regent komt er alleen het afvalwater in van de woonhuizen en de bedrijven, voor zover deze niet zelf zuiveren. Dit afvalwaterdebiet noemt men de droogweerafvoer (DWA). Als het nu wel regent (het regent zowat 6% van de tijd) komt het water van de regenneerslag ook in de riool terecht. Dit is o.a. water van straten, pleinen, daken, overlopen van regenwaterputten en dergelijke.

De riool is nu berekend om het regenwaterdebiet te kunnen opnemen van al die verharde oppervlakten. Deze regenwaterdebieten worden nauwgezet uitgerekend in de zogenaamde Totale Algemene Rioolplannen (TRP) die per gemeente opgemaakt worden. Het dergelijk regenwaterdebiet kan aldus gemakkelijk 50 à 100 keer de droogweeraanvoer bedragen.

Hetgeen nu gezuiverd wordt in een rioolwaterzuiveringsinstallatie, bedraagt om economische redenen, veel minder dan de maximale regenwateraanvoer.

De grootte van de zuiveringsinstallatie, dus de kostprijs en ook in zekere mate de exploitatiekost, zijn in grote mate evenredig met het te zuiveren waterdebiet.

Aan het begin van een rioolwaterzuiveringsinstallatie wordt aldus in België maximaal 6 maal (soms slechts 3 maal) de droogweeraanvoer opgepompt om gezuiverd te worden.

Men ziet dus gemakkelijk in, dat ingeval van regen, er wel meer water kan toekomen als dat er kan opgepompt worden aan de rioolwaterzuiveringsinstallatie. Om toch over een veilig rioolwatersysteem te beschikken waarin wateroverlast kwasi zeker uitgesloten is, dient in een rioolwaterzuiveringssysteem een voldoende aantal overstorten voorzien te worden.

Via deze overstorten komt het teveel aan regenwater in de oppervlaktewateren terecht (beken, rivieren, kanalen...). Men rekent dus voor opvang van regenwaterpieken — die in feite verdund afvalwater zijn die evenwel bijkomend bezoedeld kunnen zijn door het opwoelen van bezonken deeltjes in de riool — , op het zogenaamd zelfzuiveringsvermogen van de rivieren. Bij de berekening van de noodoverlaten gaat men er van uit dat deze, naargelang de omstandigheden, gemiddeld slechts 8 à 10 keer per jaar mogen werken.

Vraag nr. 1
van 22 oktober 1982
van de heer N. DEBATSELIER

Waterzuiveringsmaatschappijen — Inning van de bijdragen van de ondernemingen in de werkingskosten

Overeenkomstig artikel 20 van de wet van 26 maart 1971 op de verontreiniging van het oppervlaktewater, moeten de Waterzuiveringsmaatschappijen hun werkingskosten dekken door bijdragen van andere ondernemingen, waarvan het afvalwater behandeld wordt in een installatie van de waterzuiveringsmaatschappij en een verontreinigende belasting hebben van meer dan 7 eenheden.

Deze verontreinigende belasting wordt vastgesteld aan de hand van analyses en dit volgens de formule

bepaald in artikel 2 van het ministerieel besluit van 15 februari 1974. Hetzelfde ministerieel besluit liet echter (tot 31 december 1978) een vereenvoudigde methode van berekening der verontreinigende belasting toe; namelijk het gebruik van omzettingcoëfficiënten op basis van tewerkstelling of produktie.

Dit houdt in dat de waterzuiveringsmaatschappijen verplicht worden om de verontreinigende belasting voor ieder bedrijf vast te stellen aan de hand van omslachtige procedures van staalnamen en analyses. Bovendien dient deze procedure jaarlijks herhaald.

Het is dan ook duidelijk dat deze situatie de waterzuiveringsmaatschappijen — en de kersverse Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij in 't bijzonder — in de onmogelijkheid plaatsen tot het bepalen van de heffingen van de bijdrageplichtige bedrijven voor hun werkingskosten.

Welke maatregelen hebt u dan ook getroffen opdat vanaf 1983 de waterzuiveringsmaatschappijen kunnen overgaan tot de inning der bijdragen van de bedrijven in hun werkingskosten?

Antwoord

In antwoord op de schriftelijke vraag nr. 1 heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

Het ministerieel besluit van 16.12.1981 (Belgisch Staatsblad 3.2.1982) heeft de geldigheidsduur voor het gebruik van de vereenvoudigde formule bij de vastlegging van de omzettingcoëfficiënten in eenheden verontreinigende belasting alleen verlengd (en dit tot 31.12.1982) voor de inschrijvingen op het kapitaal en niet voor de bijdrage in de kosten voor beheer en werking. Hieruit kan men besluiten dat het ter zake de bedoeling van de vorige regering is geweest, de waterzuiveringsmaatschappijen bij het bepalen van de bijdrage van de industrie in de kosten voor beheer en werking te verplichten gebruik te maken van de formule die na de voorziene procedures van staalname en analyse kan toegepast worden.

Ik ben nochtans van mening dat het systeem van de bijdrage van de industrie in de kosten voor beheer en werking van de waterzuiveringsmaatschappijen absoluut van toepassing dient te worden gemaakt.

Daarom bereiden mijn diensten momenteel de nodige ontwerpen van besluit voor die de inning van deze bijdragen moet mogelijk maken vanaf begin 1983.

Vraag nr. 2 van 22 oktober 1982 van de heer N. DE BATSELIER

Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij — Controle op de lozingsvoorwaarden

De wet van 26 maart 1971 op de verontreiniging van oppervlaktewaters legt aan de waterzuiveringsmaatschappijen de verplichting op, toezicht uit te oefenen op lozingen van afvalwater, die aan een vergunning onderworpen zijn. Ambtenaren van de waterzuiveringsmaatschappij nemen daartoe monsters (of laten monsters nemen) van het geloosde afvalwater en gaan over tot de analyse van het monster. Analyse (en con-

tra-analyse) dienen te gebeuren in een daartoe erkend laboratorium.

De Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij heeft geen beschikking over een eigen laboratorium om de nodige analyses uit te voeren en zal zich dan ook verplicht zien beroep te doen op erkende „derde laboratoria“; de rechten van de verdediging dienen bovendien vrijwaard te worden, wat dan ook inhoudt dat de gecontroleerde bedrijven beroep moeten kunnen doen op erkende laboratoria voor de contra-analyse.

De erkenning van laboratoria voor analyse en contra-analyse is momenteel niet geregeld.

Een controle van de lozingsvoorwaarden zoals opgelegd in de lozingsvergunning is dus voor de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij een quasi onmogelijkheid, omwille van het bestaan van een juridisch vacuum.

Welke maatregelen hebt u dan ook genomen opdat vanaf 1983 de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij, de haar opgedragen taak van toezicht op de lozingsvergunningen effectief kan uitoefenen?

Antwoord

In antwoord op de schriftelijke vraag, heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

Deze materie wordt als volgt geregeld:

Art. 36 §3, lid 2 van de Wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewaters tegen verontreiniging, bepaalt dat de Koning de algemene voorwaarden vaststelt waaronder de monsternemingen moeten gebeuren. Hij bepaalt de regels voor de erkenningsprocedure en hij kan eveneens de analysemethoden vastleggen.

Ter uitvoering van art. 36 §3, lid 2 van de Wet van 26 maart 1971, werd een koninklijk besluit van 23 januari 1974 uitgevaardigd, houdende algemeen reglement voor het lozen van afvalwater in openbare riolen en in oppervlaktewaters (vervangen door het koninklijk besluit van 3 augustus 1976).

Om de erkenning te bekomen, stelt art. 34 van dit KB dat de laboratoria moeten voldoen aan de voorwaarden van organisatie en werking, die beantwoordt aan de eisen gesteld door de Minister, tot wiens bevoegdheid de Volksgezondheid behoort.

Tot op heden hebben mijn voorgangers zich gericht naar de eisen, bepaald in het ministerieel besluit van 23 juli 1975, tot vaststelling van de voorwaarden voor de erkenning op proef van laboratoria.

Deze aangelegenheid behoort, ingevolge de wet van 8 augustus 1980 op de staatshervorming, volledig tot de regionale bevoegdheid. De besluiten die deze materie in het licht van de staatshervorming regelen, zijn in voorbereiding.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)

**R. DE WULF
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN GEZONDHEIDSBELEID**

**Vraag nr. 22
(zitting 1981-1982)
van 26 juli 1982
van de heer F. GEYSELINGS**

Studenten — Gebruik van pepmiddelen

Onlangs las ik in de krant dat onze licentiestudenten steeds meer pepmiddelen slikken. Het zijn thans de eerste licentiestudenten die zich met stimulerende middelen volproppen.

De zware studies, de slechte economische toestand en vooruitzichten met daarbij een sterke ambitie van de student en hoopvolle verwachtingen van de ouders zijn allemaal factoren die het gebruik van stimulantia aanwakkeren. Dat het gebruik van deze middelen ook een keerzijde heeft, is hen wellicht minder bekend of nemen ze er op de koop toe bij om hun doel te bereiken.

Zulk gedrag loopt op de duur falikant uit en ondermijnt langzaam alzo de gezondheid van de jeugd, die de toekomst van morgen is.

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij antwoorden op de volgende vragen :

1. Welke inspanningen worden door de overheid gedaan om de universitaire en andere studenten, die zware studies moeten verwerken, te beschermen tegen deze pepmiddelen?
2. Welke stimulantia worden het meest gebruikt en waar worden deze aangeschaft?
3. Kunnen deze al dan niet op voorschrift verkregen worden ?

Antwoord

1. In het kader van de gezondheidsvoorlichting en -opvoeding wordt door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap jaarlijks een overeenkomst gesloten met het „Overlegcomité over Alcohol en andere Drugs”.

Het overlegcomité coördineert de activiteiten van de verschillende bestaande instellingen die zich met alcohol- en drugproblemen bezighouden. In overleg met deze lokale verenigingen worden brochures opgesteld en verspreid, acties gevoerd, spreekbeurten georganiseerd en studies gemaakt. Deze activiteiten richten zich tot iedereen die met het probleem in aanraking komt. Specifieke acties worden gevoerd naar huisartsen, schoolgaande jongeren, werklozen, politieagenten, welzijnswerkers e.a. Wat betreft het alcohol- en drugprobleem bij jongeren, wordt de studie, uitgevoerd in 1977-1978 in opdracht van het Ministerie van Nationale Opvoeding en gepubliceerd in 1981, als basis-

werk gebruikt. Uitgaande van de resultaten van deze studie, zal de werking in de komende jaren worden bepaald.

Ook de Wetenschappelijke Vereniging der Vlaamse Huisartsen, gesubsidieerd door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, organiseert informatieavonden in verband met de drug- en alcoholproblematiek.

In samenwerking met het Rode Kruis worden „Informatiepakketten GVO in het basisonderwijs” ter beschikking gesteld van de leerkrachten. In de toekomst zullen ook voor het secundair onderwijs dergelijke pakketten worden opgesteld. Het is de bedoeling de jongeren zo vroeg mogelijk bewust te maken van hun verantwoordelijkheid betreffende hun eigen gezondheid. De volgende generatie studenten zal hierdoor hopelijk ook een meer kritische houding tegenover alcohol en drugs aannemen. Ondertussen is de opvang van studenten, die stimulantia gebruiken, een taak die voornamelijk door de universitaire gezondheidscentra wordt vervuld.

Het probleem van de steeds toenemende studiedruk, oorzaak van dit gebruik van deze middelen, behoort tot de bevoegdheid van de Minister van Onderwijs.

- 2.-3. De gebruikte stimulantia behoren tot de amfetaminegroep en aanverwanten ervan. Deze stimulantia zijn enkel op doktersvoorschrift verkrijgbaar in apotheken.

**Vraag nr. 26
(zitting 1981-1982)
van 17 september 1982
van de heer F. GEYSELINGS**

Multiple-sclerose — Oorzaak, opvang van de patiënten en aantal

Multiple-sclerose is een ziekte die voornamelijk mensen tussen 20 en 40 jaar treft. Er wordt beweerd dat tot op heden de klassieke geneeskunde hiertegen geen afdoend middel heeft gevonden.

Over de gehele wereld zouden volgens schattingen circa 2 miljoen MS-patiënten voorkomen.

Kan de geachte Minister mij een antwoord verstrekken op de volgende vragen?

1. Is het waar dat onze medici de oorzaak van deze gevreesde kwaal nog niet hebben achterhaald?
2. Hoeveel mannen en vrouwen leden respectievelijk in 1950, 1960, 1970, 1980 en 1981 aan multiple-sclerose? Graag de cijfers per provincie afzonderlijk.
3. Hoe worden MS-patiënten in onze maatschappij opgevangen om het lijden te verlichten of om ze nuttig bezig te houden?

Antwoord

1. Het is inderdaad zo dat de oorzaak van multiple-sclerose nog niet bekend is. Wetenschappelijke studies hebben kunnen aantonen dat de oorzaak

multifactorieel is. Een hypothese die bij vele specialisten ter zake aanhang vindt verklaart de ziekte door een virusinfectie bij voorbeschikte personen.

2. Het is niet mogelijk deze cijfers nauwkeurig weer te geven daar er geen Belgische epidemiologische studies bestaan. Het staat vast dat de ziekte meer voorkomt bij vrouwen dan bij mannen (nl. 1,3 vrouw/ 1 man).
3. In de MS klinieken van Melsbroek, Overpelt en Fraiture worden patiënten opgenomen voor diagnose, behandeling en wederaanpassing. De sociale dienst van de Belgische Multiple Sclerose Liga zorgt voor de regionale reclassering.

In iedere provincie bestaat een provinciaal comité van waaruit de zieken worden gecontacteerd. Men tracht de patiënten psychologische, sociale en financiële hulp te verlenen. Een trimestriële informatieblad heeft tot doel het contact met de zieken te behouden en hun medische en wetenschappelijke informatie te verschaffen. Ook worden op lokaal vlak patiënten samengebracht voor bezigheidstherapie of discussieavonden. Sinds 1973 wordt jaarlijks een vakantie georganiseerd voor MS-patiënten en hun familie, begeleid door een medische en verzorgende equipe.

II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

K. POMA VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE EXECUTIEVE GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 21 1
(zitting 1981-1982)
van 14 oktober 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Duingebied in het Zoute — Bescherming

Het Zoute aan de Belgische oostkust staat in het nieuws omdat het aldaar gelegen duingebied gevaar loopt omgevormd te worden in een jachthaven niet-tegenstaande het op het gewestplan Brugge-Oostkust voorkomt als natuurgebied met wetenschappelijke waarde.

Er wordt beweerd dat het bedreigd duingebied in het Zoute vorig jaar door de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen een voorlopige rangschikking kreeg. Tot op heden bleef echter de definitieve bescherming uit.

Kan de geachte Minister mij zeggen waarom er nog steeds geen definitieve bescherming uit de bus is gekomen?

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat ik onverwijld de nodige informatie bij de bevoegde administratie heb opgevraagd.

Van zodra ik over alle gegevens beschik zal ik een definitief antwoord formuleren.

Vraag nr. 212
(zitting 1981-1982)
van 14 oktober 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Kesselse Heide — Bescherming

De Kesselse Heide, ongeveer 130 ha groot, is een wijd en zijd bekend domein waarin vele mensen in alle seizoenen ontspanning zoeken en vinden.

Ingevolge de druk die de bevolking op het gemeentebestuur van Nijlen heeft uitgeoefend, werd dit domein door de gemeente Nijlen aangekocht en nadien overgekocht door de provincie. Van toen af is de Kesselse Heide een Provinciaal Domein.

Wat mij nog steeds bezighoudt, is de brief die op 9.2.1973 door de toenmalige burgemeesters : wijlen J. Guy en Lode Van Dessel werd gericht aan de Koninklijke Commissie van Landschappen en Monumenten, Jozef II straat, 30 1000, Brussel met verzoek tot bescherming van de Kesselse Heide.

Ik voeg hierbij een fotocopij van die aanvraag (zonder andere bijlage).

Kan de geachte Minister mij zeggen hoever het met deze bescherming staat en/of hiervan ooit nog iets terecht komt? Welke formaliteiten dienen eventueel door de plaatselijke overheid nog vervuld of is het wachten alleen aan de bevoegde dienst?

Voorlopig antwoord

Met het oog op het verstrekken van een volledig antwoord op de vraag van het geachte lid heb ik de bevoegde administratie onverwijld om bijkomende inlichtingen verzocht.

Vraag nr. 1
van 22 oktober 1982
van de heer J. CAUDRON

München — Tentoonstelling

Deze zomer werd het werk van de internationaal vermaarde Antwerpse kunstenaar Panamarenko te München tentoongesteld.

Naar aanleiding van die tentoonstelling werd te Antwerpen een receptie gehouden.

Graag vernam ik :

- a. wie het initiatief tot deze receptie heeft genomen ;
- b. op welke begroting de kosten van deze receptie werden uitgetrokken;
- c. welke zin het heeft, in het kader van de internationale culturele samenwerking, te Antwerpen op overheidskosten een receptie te organiseren ter gelegenheid van een tentoonstelling te München?

Voorlopig antwoord

Met het oog op het verstrekken van een volledig antwoord op de vraag van het geachte lid heb ik de bevoegde administratie onverwijld om bij komende inlichtingen verzocht.

Vraag nr. 2
van 22 oktober 1982
van de heer A. STEVERLYNCK

Kasteel van Ham — Persconferentie

Het komt mij ter ore dat door de Secretaris-generaal van het Commissariaat-generaal voor Internationale Culturele Betrekkingen, in het kasteel van Ham binnenkort een persconferentie zou worden belegd waar de beleidsopties zullen worden uiteengezet.

Mag ik vernemen of dit „gerucht” op waarheid berust en welke de juiste toedracht van deze vergadering is.

Mag ik eveneens vernemen of de Adviesraad van het Commissariaat-generaal reeds is samengesteld, en hoe, en of deze betreffende dit aangekondigde beleidsprogramma om advies werd gevraagd of er heeft gegeven.

Is het waar dat niet wordt overgegaan tot de samenstelling van de in het decreet van 8 juli 1980 voorziene organen, omdat enerzijds een aanpassing aan de Staatshervorming en anderzijds een uitbreiding van de bevoegdheid wordt overwogen?

Voorlopig antwoord

Met het oog op het verstrekken van een volledig antwoord op de vraag van het geachte lid heb ik de bevoegde administratie onverwijld om bijkomende inlichtingen verzocht.

Vraag nr. 3
van 22 oktober 1982
van de heer C. DE CLERCQ

Commissariaat-generaal voor de internationale culturele samenwerking — Personeelsbezetting en infrastructuur

Naar aanleiding van de tot standkoming van bovenvermeld commissariaat zou het mij aangenaam zijn te mogen vernemen.

1. Het aantal benoemde personeelsleden, met opsplitsing per niveau.
2. De installatie-onkosten Trierstraat 100, Brussel.
3. De kostprijs van de bemeubeling die zonder aanbesteding blijkt aangekocht te zijn.
4. Op welke kredieten van de begroting 1982 werden deze onkosten betaald?
5. Welk was het advies van de Inspectie van Financiën?
6. Welk was het advies van het Rekenhof?

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat ik onverwijld de nodige informatie bij de bevoegde administratie heb opgevraagd.

Van zodra ik over alle gegevens beschik zal ik een definitief antwoord formuleren.

Vraag nr. 4
van 22 oktober 1982
van de heer D. VERVAET

Krankenstraatje te Humbeek — Bescherming

Op 1 juli 1982 maakte het Actiecomité Humbeek, samen met leefmilieu Groot-Grimbergen een aanvraag tot bescherming over aan de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen. Onderwerp van hun aanvraag, het Krankestraatje, is een verkeersvrije, oude kasseiweg van ongeveer 200 m lang en 3,10 m breed met langs weerszijden een gracht. De natuurlijke bedding is begroeid met bloemen en een rijke verscheidenheid aan kruiden. De wandelaars langs de boorden van het kanaal, komen hier rust zoeken en genieten van het „liggend monument” dat een bezienswaardigheid is van cultuur-historisch waarde.

Kan de geachte Minister mij laten weten in welk stadium de beschermingsprocedure zich bevindt en of er in de nabije toekomst een beslissing kan worden verwacht?

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat ik onverwijld de nodige informatie bij de bevoegde administratie heb opgevraagd.

Van zodra ik over alle gegevens beschik zal ik een definitief antwoord formuleren.

Vraag nr. 5
van 26 oktober 1982
van de heer W. KUIJPERS

Rubenskasteel te Elewijt — Toegang tijdens de toeristische maanden

Men vestigt mijn aandacht op het feit dat tijdens de toeristische maanden juli en augustus het Rubenskasteel te Elewijt niet voor het publiek toegankelijk was.

Men wist aan de betrokkenen mede te delen dat dit slechts tijdens de winterperiode zo is.

Mag ik de juistheid van deze gegevens vernemen?

Meent de geachte Minister niet dat de uitbouw van de toeristische routes die in deze streek ook afgestemd zijn op het Rubenskasteel, „toeristisch” dienen „verzorgd” te worden?

Mag ik in bijkomende orde vernemen tot wiens bezit het zogenaamde Rubenskasteel behoort en eventueel welke uitbatingsformule er voorzien is?

Voorlopig antwoord

Met het oog op het verstrekken van een volledig en definitief antwoord op de vraag van het geachte lid heb ik de bevoegde diensten met een bijkomend onderzoek belast.

**Vraag nr. 7
van 26 oktober 1982**

van de heer T. KELCHTERMANS

**Centrum voor Middenstandsopleiding te Neerpelt —
Subsidiëring**

Het Centrum voor Middenstandsopleiding te Neerpelt staat in voor de opleiding tot en vervolmaking van ondernemers van KMO's en organiseert in deze context o.a. een opleiding tot slager en boekhouder. Voor 1982 wordt het centrum echter geconfronteerd met het volgende probleem : de eindejaarscursussen 4e jaar slager en 3e jaar boekhouder werden wel erkend maar zonder dat de ABO de nodige toelagen daartoe kan garanderen. Het is financieel onmogelijk voor het kleinschalige CMO Neerpelt en zelfs ook voor de grotere centra deze lessen zelf te financieren. Het is anderzijds ook niet mogelijk van deze leerlingen inschrijvingsgeld te vragen en moest zulks wel mogelijk zijn, zou dit inschrijvingsgeld minimaal op 400 à 500 F per les en per leerling gesteld dienen te worden, alleen om de leraar te betalen zonder de andere kosten in rekening te brengen. Per cursusjaar zou dit neerkomen op 13.000 tot 16.000 F per leerling.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister om welke reden de erkenning van deze studiejaren niet gepaard kan gaan met de broodnodige subsidiëring. Bovendien vernam ik gaarne welke oplossing de Minister voorstelt opdat de betrokken leerlingen hun opleiding zouden kunnen beëindigen.

Voorlopig antwoord

Met het oog op het verstrekken van een volledig en definitief antwoord op de vraag van het geachte lid heb ik de bevoegde diensten met een bijkomend onderzoek belast.

**Vraag nr. 8
van 26 oktober 1982**

van de heer J. VALKENIERS

Ijsschaatsbaan te Liedekerke — Kosten

Hoever staat het met de afwerking van de ijsschaatsbaan te Liedekerke?

Wat heeft deze baan tot nu toe gekost?

Hoeveel bedragen de nog te betalen en te maken kosten voor een volledige afwerking?

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat ik onverwijld de nodige informatie bij de bevoegde administratie heb opgevraagd.

Van zodra ik over alle gegevens beschik zal ik een definitief antwoord formuleren.

**Vraag nr. 9
van 29 oktober 1982
van de heer J. CAUDRON****Sportfonds — Verdeling van de kredieten over de twee
landsgedeelten**

Mag ik van de geachte Minister het juiste bedrag vernemen waarover het Sportfonds beschikte in 1981 en 1982 en op welke manier dit wordt gestijfd?

Graag vernam ik het aandeel dat Vlaanderen en dat het Franstalige landsgedeelte hebben in de samenstelling van de geldmiddelen van het Fonds (input), evenals de verdeling van de kredieten over de beide landsgedeelten (output).

Kan de geachte Minister mij ook antwoord geven op volgende concrete vragen :

1. door welke wet werd dit Sportfonds opgericht;
2. welk is de administratieve structuur van dit Fonds;
3. wat en wie zijn de beheersstructuren en de huidige samenstelling van de beheersorganen;
3. is er een adviesmogelijkheid vanwege de Hoge Raad voor de Sport over de aanwending van deze kredieten mogelijk;
5. op welke manier kan de Vlaamse Raad geïnformeerd worden en toezicht houden op de werking van het Sportfonds?

De sport behoort reeds door de wet van 21 juli 1971 tot de culturele materies en tot de bevoegdheid van de Vlaamse Raad. Bijgevolg moet het Nationaal Sportfonds opgesplitst worden naar de gemeenschappen. Wanneer en op welke manier zal de Minister deze splitsing realiseren?

Gezien de Vlaamse Gemeenschap thans over een nieuw instrument beschikt om de Vlaamse aanwezigheid in het buitenland te waarborgen lijkt het ons vanzelfsprekend dat alle uitwisselingen met het buitenland, ook deze die verband houden met sport, via het Commissariaat-generaal voor de Internationale Samenwerking zouden gebeuren.

Wat meer speciaal de sport betreft, betekent dit dat de aanwezigheid en de deelname van de Vlaamse Gemeenschap aan internationale uitwisselingen en sportmanifestaties, zowel op het vlak van de professionelen als van de amateurs, door dit Commissariaat-generaal worden geregeld, in overleg met het „vakdepartement” (BLOSO).

Kan de geachte Minister het eens zijn met deze zienswijze?

Voorlopig antwoord

Met het oog op het verstrekken van een volledig antwoord op de vraag van het geachte lid heb ik de bevoegde administratie onverwijld om bijkomende inlichtingen verzocht.

Vraag nr. 13
van 28 oktober 1982
van de heer C. DECLERCQ

Willebroek- Heindon k — Rijkswatersportcentrum Hazewinkel

Mag ik vernemen:

1. met welke clubs een gebruiksovereenkomst werd afgesloten en aan welke **financiële** voorwaarden;
2. zijn er al dan niet clubs (welke?) die hun financiële verplichtingen niet nakomen;
3. of het al dan niet juist is dat op de terreinen De Bocht — BLOSO — door een bepaalde club een infrastructuur zonder bouwtoelating werd opgericht.
 In bevestigend geval, welke maatregelen werden getroffen?

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat ik onverwijld de nodige informatie bij de bevoegde administratie heb opgevraagd.

Van zodra ik over alle gegevens beschik zal ik een definitief antwoord formuleren.

Vraag nr. 14
van 28 oktober 1982
van de heer C. DECLERCQ

Sportbeoefenaars — Ledental

Mag ik vernemen het aantal leden van de sportbonden die in 1980 en 1981 op basis van het decreet van 2.3.1977 langs de erkende en gesubsidieerde landelijk georganiseerde sportverenigingen werden gesubsidieerd.

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat ik onverwijld de nodige informatie bij de bevoegde administratie heb opgevraagd.

Van zodra ik over alle gegevens beschik zal ik een definitief antwoord formuleren.

Vraag nr. 15
van 28 oktober 1982
van de heer C. DECLERCQ

BLOSO — Propagandatoelagen

Aan de bij de erkende landelijk georganiseerde sportverenigingen aangesloten clubs worden sedert 1981 propagandatoelagen voor clubmanifestaties verleend.

Over deze aanvragen zou het BLOSO zelf oordelen.

Mag ik vernemen:

1. welke de criteria van beoordeling zijn;

2. aan welke clubs werden propagandatoelagen verleend in 1981 en 1982, ten belope van welk bedrag en met vermelding van de manifestatie.

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat ik onverwijld de nodige informatie bij de gevogede administratie heb opgevraagd.

Van zodra ik over alle gegevens beschik zal ik een definitief antwoord formuleren.

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEF-
MILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 118
(zitting 1981-1982)
van 6 oktober 1982
van mevrouw J. DE LOORE-RAEYMAEKERS

Kruitkanonnen — Nachtrustverstoring

Wij ondervroegen de Staatssecretaris voor Landbouw i.v.m. de reglementering op installatie en gebruik van kruitkanonnen, zoals die op vele plaatsen in de zomer gebruikt worden door land- en tuinbouwers om hun oogst te beschermen.

Op 1 september ll. liet hij ons weten dat dit niet tot zijn bevoegdheid hoort, maar dat deze aangelegenheid thuishoort in het gemeentelijk beleid.

Daarover ondervraagd, bevestigden mij meerdere burgemeesters dat in hun gemeente in dat verband geen enkele reglementering van kracht is.

Nochtans gebeurt het regelmatig dat inwoners 's nachts opgeschrikt worden uit hun slaap door de keiharde salvo's. In bepaalde gevallen kan zelfs niet meer van nachtrust gesproken worden, daar de schoten zéér vroeg beginnen en tot lang na zonsondergang aanhouden.

Enerzijds begrijpen wij van de land- en tuinbouwmensen hun bezorgdheid voor het welslagen van de oogst.

Anderzijds dient opgemerkt dat een ongestoorde nachtrust een primordiaal recht is voor ieder mens.

Het zou dan ook niet meer dan billijk zijn dat drastisch ingegrepen wordt om nachtlawaai te voorkomen, wat de oorsprong daarvan weze.

Mijn vraag:

waar en hoe ligt de plicht van een gemeentebestuur in deze, vertrekkend van de uitvoeringsbesluiten op de wet „geluidshinder”?

Voorlopig antwoord

In antwoord op haar bovenvermelde vraag heb ik de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad mede te delen dat onderzoekingen en opzoekingen verricht worden teneinde op haar vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal naderhand overgemaakt worden.

vraag nr. 121
(zitting 1981-1982)
van 6 oktober 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Tessenderlo — Reukhinder

Op mijn parlementaire vraag van 11.6.1982 — nr. 62 — in verband met de reukhinder te Tessenderlo, werd geantwoord dat de Minister op 11.6.1982 zich ter plaatse heeft begeven (Hofstraat) en deze problematiek sinds zijn ambtsaanvaarding zijn bijzondere aandacht gaande houdt. In dit antwoord werd ook gezegd dat, ik citeer: „Ik voer op dit moment besprekingen met de plaatselijke overheid, het bedrijf en alle andere betrokken instanties ten einde tot een sanering van de toestand te komen.” Einde citaat.

Via de gesproken en geschreven pers hoor ik ernstige kritiek aan het adres van sommige personen en instellingen die belast zijn met een onderzoek dienaangaande. De plaatselijke bevolking neemt sommige inspecteurs niet meer „au sérieux” en beklagen zich er over dat ze met de stank blijven zitten.

Kan de geachte Minister mij een antwoord geven op de volgende vragen.

1. Wat werd na zijn bezoek van 11.6.1982 gedaan om de stankoverlast weg te werken en welke concrete resultaten als gevolg van zijn tussenkomst zijn bekend?
2. Is het waar dat sinds 22.3.1982 de werkgroep (CWT) die belast schijnt te zijn om de stankhinder te onderzoeken, niet meer bijeen is gekomen?
3. Welke taak heeft de CWT en wat zijn haar doelstellingen i.v.m. PP-Tessenderlo's reukhinder?
4. Is er nu echt geen autoriteit bij machte een einde te stellen aan deze al zo lang aanslepende reukhinder of moeten er eerst ongevallen plaatsvinden eer men daartoe besluit?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn bovenvermelde vraag heb ik de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad mede te delen dat onderzoekingen en opzoekingen verricht worden teneinde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal naderhand overgemaakt worden.

Vraag nr. 123
(zitting 1981-1982)
van 6 oktober 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Aalst — Roet neerslag

Te Aalst wordt regelmatig een abnormale roetneerslag vastgesteld. Er zijn klachten vanwege de bevolking die schade ondervindt van deze roetneerslag.

Welke maatregelen voorziet de geachte Minister om deze storende hinder op te lossen?

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat het mij omwille van het ontbreken van meer concrete gegevens, onmogelijk is op zijn vraag te antwoorden.

Ik wens het Geacht Lid echter te verzekeren dat de administratie onmiddellijk met een grondig onderzoek zal worden belast van zodra hij mij meer gegevens mededeelt.

Vraag nr. 124
(zitting 1981-1982)
van 14 oktober 1982
van de heer P. VAN GREMBERGEN

Provinciale Instituten voor Hygiëne — Grondwatercontrole

De provinciale Instituten voor Hygiëne doen gratis grondwatercontroles voor particulieren.

Graag had ik van de geachte Minister vernomen.

1. a) Hoeveel controles uitgevoerd werden in 1977, 1978, 1979, 1980 en 1981?
 b) Graag deze cijfers opgesplitst per provincie?
2. Wat zijn de meest efficiënte en de meest gebruikte wijzen van monsternamen?
3. Op welke wijze worden particulieren ingelicht over dit recht op gratis grondwatercontrole?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad mede te delen dat opzoekingen verricht worden teneinde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal naderhand overgemaakt worden.

Vraag nr. 125
(zitting 1981-1982)
van 14 oktober 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Verwarming van gebouwen — Controle op luchtverontreiniging

Aangezien op mijn mondelinge vraag nr. 43 i.v.m. de bestrijding van de luchtverontreiniging, te wijten aan verwarming van gebouwen d.m.v. vaste- en vloeibare brandstoffen, voorzien in KB van 6.1.1978, ter uitvoering van de wet van 28.12.1964, tot op heden geen duidelijk antwoord werd verstrekt, wens ik van de geachte Minister te vernemen of dit probleem reeds in het kader van de uitbouw van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap werd onderzocht en of de huidige bestaande toezichtsmiddelen al dan niet zijn opgevoerd om een beter controle mogelijk te maken?

In ontkennend geval, waarom niet en wanneer wordt dit voorzien?

Klinkt het niet wat ongewoon dat een wet van 28.12.1964 pas op 6.1.1978 met het KB ter uitvoering wordt gebracht en in 1982 zo goed als geen toezichts-

middelen beschikbaar zijn om na te gaan of deze wet al dan niet opgevolgd wordt?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn bovenvermelde vraag heb ik de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad mede te delen dat onderzoeken en opzoeken verricht worden teneinde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal naderhand overgemaakt worden.

Vraag nr. 126
(zitting 1981-1982)
van 14 oktober 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Bosgebied „ Het Moer ” te Bornem — Storten van afbraakmateriaal

In „ Het Nieuwsblad ” van 9 oktober 1982 lees ik dat in het bosgebied „ Het Moer ” te Bornem een berg afbraakmateriaal werd ontdekt door een Gentse universiteitsprofessor. Deze afbraakmaterialen, die systematisch werden gedumpt, hebben volgens de eerste vaststellingen onherstelbare schade teweeggebracht aan dit bosgebied. Het gemeentebestuur scheen niet op de hoogte te zijn van deze natuurverminking.

Uit deze gebeurtenis blijkt eens te meer dat het de hoogste tijd wordt het plaatselijk bestuur verantwoordelijk te stellen voor elke inbreuk die ons leefmilieu schaadt. Méér toezicht vanwege de plaatselijke politie wordt hoogdringend om zulke spijtige ontdekkingen te voorkomen.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Sinds wanneer werd „ Het Moer ” als stortplaats voor afbraakmaterialen aangewend en over welke afbraakmaterialen gaat het hier?
2. Is de **bevuiler** gekend en bezit deze al of niet een exploitatievergunning in „ Het Moer ”?
3. Welke maatregelen worden genomen om de geleden schade zoveel mogelijk te beperken?
4. Wordt het niet de hoogste tijd dat de plaatselijke overheid verantwoordelijk wordt gesteld voor milieu-inbreuken wanneer laksheid en gebrek aan medewerking wordt bewezen?
5. Als de medewerking van de plaatselijke besturen uitblijft, spijs alle goede bedoelingen van het Ministerie van Leefmilieu, zou het dan niet nuttig zijn ministeriële milieuagenten aan te stellen die plicht krijgen toezicht te houden in hun werkingsgebied?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat aan het onderzoek met betrekking tot „ Het Moer ” te Bornem intens wordt gewerkt.

Ik beschik echter nog over onvoldoende gegevens, om nu reeds een sluitend antwoord op deze vraag te verstrekken.

Wel heeft de gemeente Bornem mij laten weten dat zij de procedure inzet om het gebied te laten beschermen.

Ik verzeker het geachte lid evenwel dat van zodra alle elementen in mijn bezit zijn ik niet zal nalaten de resultaten van het onderzoek onverwijld mede te delen.

Vraag nr. 129
(zitting 1981-1982)
van 14 oktober 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Kessel-Station (Nijlen) — Waterellende

Kessel (Station + Dorp), een deelgemeente van Nijlen, kent meerdere malen per jaar serieuze waterellende ten gevolge van langdurige en/of plotse regenval.

De wateroverlast manifesteert zich steeds ter hoogte van de Emblemse steenweg (Kessel-Station). Bij overvloedige of langdurige neerslag spoelt het toestromend water, afkomstig van een groot gedeelte van Kessel, via rioleringen naar de Kleine Nete. Ingevolge het regelmatig onklaar geraken van een ter plaatse (Emblemsesteenweg) opgesteld elektrisch pompsysteem kan het massa water niet of onvoldoende weggevoerd worden en braken de rioleringsputjes het zich ophopend water terug naar het wegdek. Deze situatie vond alweer plaats op donderdag 7.10.1982. Op een minimum van tijd stond de Emblemsesteenweg over een afstand van ca 200 m en de aanpalende Vogelzangstraat over een lengte van ca 150 m volledig blank. Het verkeer diende omgeleid te worden. In zulke noodgevallen doet het gemeentebestuur beroep op brandweer en politiediensten.

Om aan het aanslepend waterprobleem een definitieve oplossing te kunnen geven, diende het gemeentebestuur Nijlen bij het bevoegde ministerie een aanvraag in voor het bouwen van een pompstation te Kessel-Station dat het water via rioleringen naar het zuiveringsstation Nijlen moet verwerken.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Wanneer werd door de gemeente Nijlen het dossier m.b.t. de aanvraag van een pompstation te Kessel-Station ingediend?
2. Hoe ver staat het thans met het desbetreffend dossier en wat zijn nu de vooruitzichten om aan dit tergend probleem een definitieve oplossing te geven?
3. Hoe dikwijls moest het gemeentebestuur van Nijlen de laatste 5 jaar beroep doen op de brandweer om de wateroverlast weg te werken en wat heeft deze tussenkomst aan de gemeenschap gekost?
4. Bomen en hagen zijn ingevolgt het vettig en stinkend rioolwater dood gegaan. Meerdere boordegenaars dienden na elke overstroming met dit rioolwater hun huizen extra te reinigen. Wie is voor de geleden schade verantwoordelijk? Bij wie kunnen de boordegenaars terecht om hun schade en/of onkosten te vergoeden?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad mede te delen dat opzoeken verricht worden teneinde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal naderhand overgemaakt worden.

III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)**R. STEYAERT
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN GEZIN EN
WELZIJNSZORG**

Vraag nr. 31
(zitting 1981-1982)
van 20 september 1982
van de heer A. DE BEUL

Medisch-pedagogische instituten — Doktersattest voor zieke leerlingen

Volgens de onderrichtingen van het Ministerie van Volksgezondheid moeten leerlingen van medisch-pedagogische instituten binnen internaats- en semi-intemaatsverband reeds na twee dagen afwezigheid wegens ziekte een doktersattest voorleggen, terwijl het Ministerie van Onderwijs een dergelijk attest eerst na vijf dagen afwezigheid voorschrijft.

Kan de geachte Minister zich niet met zijn collega van Onderwijs verstaan om te komen tot een gelijke termijn voor het vereisen van bedoeld doktersattest ?